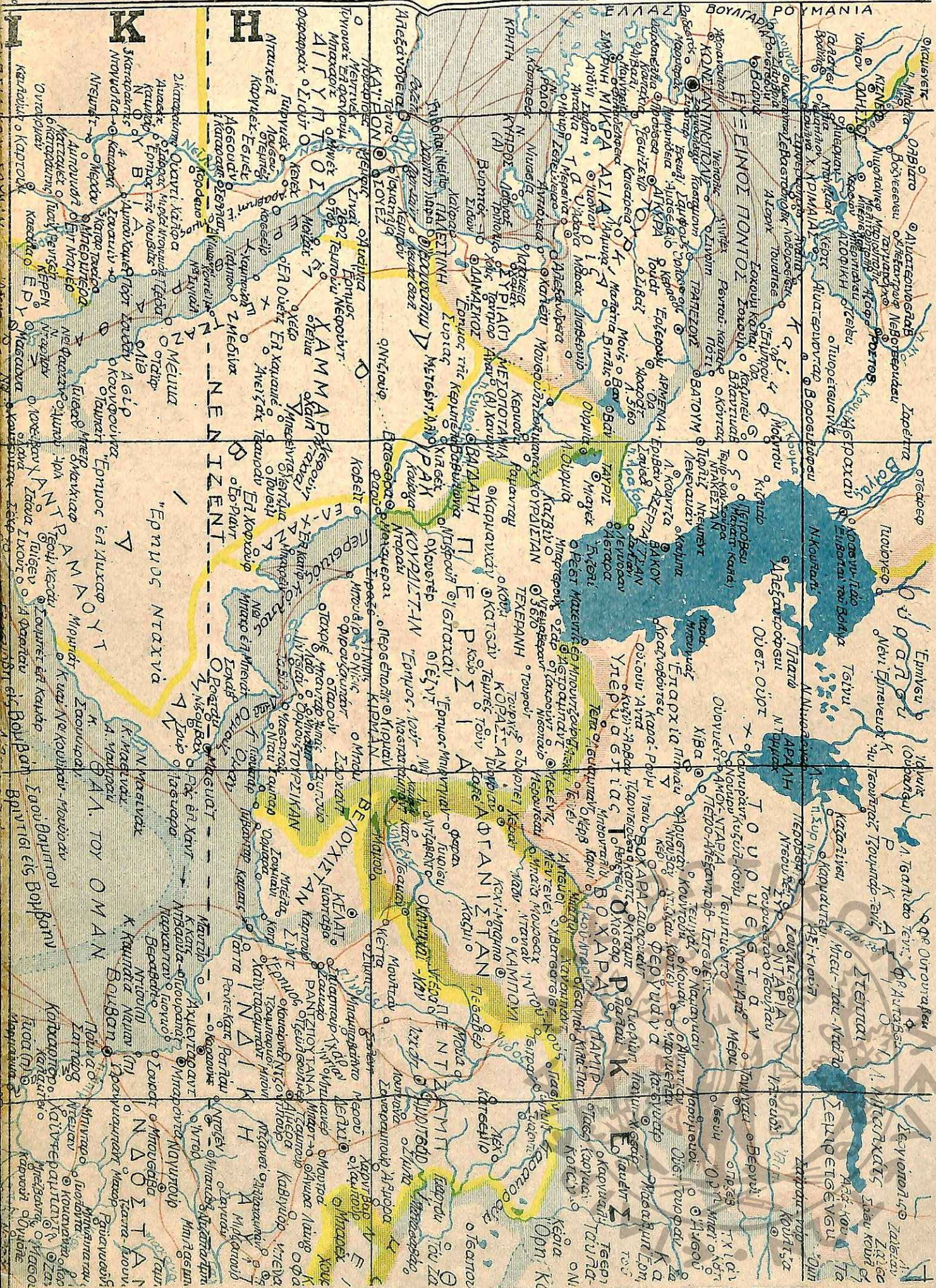




αναμνηστική του (9) 1940

(Βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων. Στην τραπέζια, ετοιμάζεται το τραπέζι για το ρεβεγιόν. Εκείνος, πενήνταχρονος, με τις παντού φτες και τη ρομπά ντε καμάρ, χαμένος σε μια πολυθρόνα, έπολαμβάνει την τελευταία σε λίδα μιας βραδυής εφημερίδας, ενώ η φαλακρά του άπο, στράπτει κάτω από το φως του μεγάλου εμποάζου. Εκείνη, κατὰ δέκα χρόνια νεώτερη του, ηπεινοδυαίνει αδιάκοπα κουβάρ λώντας τα τελευταία άξουσάρ του έπισημου δείπνου. Για πολλή ώρα δεν άντηχεί κουβέντα μεταξύ τους, καθώς είνε άπορρο φημένοι και οι δυο στίς διαφορετικές άποσχολήσεις τους. Καμμία φορά, Εκείνη μπαίνουν τας σωματάς, ρίχνοντας ματιές ικανοποίησως στο τραπέζι. Σχεδόν την ίδια στιγμή κι 'Εκείνος σωματά το διάβασμα και άφινει να τού πέση στο χαλί ή όμηνερίδα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, όλα ετοίμα;
ΕΚΕΙΝΗ: Στο τραπέζι, ναι. Θα περιμένω μόνο λίγο την κουζίνα. Βλέπεις, έχω ανέλαβα γι' άποψε μόνο το ρόλο της σερβιτόρας. Η Μαρία βολεύει νει με τις κατασάρλες. Όπου να είνε θα μάς άναγγείλη κι' αυτή ότι μπορούμε να άρχισω με την εωςία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί εωςία! Προπολεμική. 'Ας είνε. 'Ας μην έπαιρμεθα. Δεν ξέρω αν δεν είνε άμωρτία που θα φάμε έμεις άποψε τόσο πλούσια, ενώ τόσος κοσμάκης θα μείνη τσως νηστικός.

ΕΚΕΙΝΗ (πηγαίνοντας κοντά του): 'Ελα, άσε τις γρουσουζίες. 'Αν πρόκειται να με λαχολήσωμε όπωδδήποτε, θα είνε πιο δικαιολογημένο να μη φάμε καθόλου.
ΕΚΕΙΝΟΣ (μετανοιώνοντας): Δε λέω... Έκανα την άπλη διαπίστωση μίας μικροετυχίας.

ΕΚΕΙΝΗ (με παραπονιάρικο ύφος): Μιάς μικροχαράς ένω είνε. Γιατί ή ετυχία είνε άλλο πράμα. Το φαί φέρνει τσως την ικανοποίηση, ούτε καν τη χαρά. Πόσο μάλλον την ετυχία. Αύτην ίσα ε'ίχα έμάς δεν μπορεί να μάς την φέρη τίποτε.
ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαφνιασμένος): Μου είπες να μην άρχισω τις γρουσουζίες. Έσύ τώρα τί κάνεις, 'Εσύ, άς μην το χαρακτηρίσω έτσι... Αλλά διαμαρτύρομαι. Γιατί ισχυρίζεσαι ότι τίποτε δεν μπορεί να φέρη σ' έμάς την ετυχία; Είμαστε δηλαδή δυστυχισμένοι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είνε ή κυρία λεξία. Δεν είμαστε όμως και ετυχισμένοι. Ολοένα ετυχισμένοι ένω... Καί κυρίως αυτή τη χρονιά βραδυά, που θα ρεβεγιονάρω με ένα πλούσιο δείπνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν σε καταλαβαίνω, με την αλήθεια. Με τί άλλο λοιπόν ρεβεγιονάρει κανείς; Μήπως ένωσεις την έλπι φι του Χριστουγεννιάτικου δεν τρου;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ω! Και τί να το κάνωμε κι' αν το είχαμε; 'Εμείς... δυο ξερά κομμάτια, δυο

κούκοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλάς με αίνιγματά. Θα έπρεπε μήπως να είχαμε καλέσει κόσμο, να ήμαστε περισσότεροι;... πολλοί;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι και πάρα πολλοί. Κατά τι όμως περισσά τεροι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πόσοι. Δέκα; 'Οχτώ; 'Εξη; Τέσσερις; 'Εστω τρεις;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι έστω. Τρεις! Ναι, τρεις! Να ή ετυχία που είπα ότι δεν μπορεί τίποτε να την φέρη σ' έμάς. Καί εφόσον δεν έχωμε αυτή την ετυχία, πρέπει να όμολογήσωμε ότι είμαστε δυστυχισμένοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εγώ δεν το όμολογά. Τάχα οι δυο μας δεν μπορούμε τόσα χρόνια να καλύψωμε με χιλία δυο άλλα μεσα αυτή τη έλλειψη του τρίτου άνάμεσά μας; Με την αγάπη μας, με την άμοιβαία πίστιμας, με τον άλληλοεσθασμό;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μπορούσαμε να καλύψωμε τίποτε. 'Ικανοποίησα μόνο τον γελοίο έγωισμόμας. 'Η καρδιά μας πλημμύριζε έξ άλλου και από ένα άλλο αίσθημα, που δεν είχαμε να το διοχετεύσωμε πούθενά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από ποιά αίσθημα;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Από στοργή. Αύτη τη βραδυά, ιδίως, στη θύμηση των Χριστουγέννων, ξεχειλίζει περισσότερο μέσα μου αυτό που ώφειλα να προσφέρω σ' ένα παιδί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εγώ δεν ένωισα ποτέ μου, κι' ούτε έστω απόψε, σε βεβαία, να ξεχειλίξη μέσα μου αυτή ή περίφημη ουσία.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως, γιατί έσύ δεν είσαι γυναίκα. Γιατί έσύ δεν θα μπορούσες ποτέ να γίνης ήττέρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (είρωνικά): Θα μπορούσα όμως να γίνω πατέρας!

ΕΚΕΙΝΗ (νευριάζοντας): Ούφ! Μην κοροϊδεύεις. Μη μου καταστρέφεις πρό παντός τον οίστρο μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαδιάρικα): 'Ελα, σε πειράζω. 'Έχεις άπόλυτο δίκιο. ('Ανασηκώνεται και την τραβά από το κιμονό της κοντά του. Την άναγκάζει να καθήση στο παχύ μαξιλάρι που είνε μπροστά στην πολυθρόνα του. Σχεδόν την περιπτύσσειται). 'Ιρηούλα μου, που τα θυμήθηκες όλα αυτά άποψε;

ΕΚΕΙΝΗ (ναζιάρικα): 'Εσύ μου τα θυμίζεις... Που μου ήλπες για ετυχία, για αίσθημα, για Χριστουγεννιάτικο δέντρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εγώ ό καυμένος νομίζω ότι μίλησα μόνο για το φαί.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι χυδαίος.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι βέτικι στής. 'Ενώ έσύ είσαι φανταστικός! 'Απόδειξεις, ότι επάνω στο ίδιο θέμα, εγώ μόν περωρίσθηκα στην ουσία του πράγματος αυτήν καθ' εαυτήν, ενώ

έσύ το καρίκευσες με αίσθηματολογία και ρωμαντισμό.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτή τη φορά μιλάς έσύ αίνιγματικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε άλλο. Είπα ότι φοβόμαι μήπως είνε άμωρτία το ότι άποψε θα γιόρτασωμε πλούσια το ρεβεγιόν, ενώ άλλος κοσμάκης γύρω μας δυστυχί μη έχοντας τα απαραίτητα για να γεμίση το στομάχι του και το πράγμα αυτό το εθεώρησες ως γρουσουζιά. 'Αντίθετος, έσύ επέλασες με τη φαντασία σου το πλάισιο που θα έπρεπε να ύπρχε μέσα στην τραπέζια μας άποψε για να ήταν ή εωςίαμας — ή ικανοποίησης άπλως ή ή μικροευτυχία κατά τη δική μου γνώμη — πιο πλήρης. Καί ως άπαραίτητο συμπλήρωμα του ρεβεγιόν μας έκρινες βεβαία ένα παιδί που το έρηκες προχείρο από τη Χριστουγεννιάτικη έπικαιρότητα. Είσαι λοιπόν ή δεν είσαι φανταστικός;

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματικά): 'Οχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (υποχωρώντας με σ.ρασηγική): Και τί φταίμε σε παρακαλώ αν αντιμετώπισω με αυτή την έλλειψη; Δεν πρόκειται ούτε για δυστύχημα, ούτε για άπώλεια. Είνε άπλως μία τυχία και μοιραία έλλειψη. Πρέπει να βάλωμε τα κλάματα;

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματικά): 'Οχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (υποχωρώντας με σ.ρασηγική): Και τί φταίμε σε παρακαλώ αν αντιμετώπισω με αυτή την έλλειψη; Δεν πρόκειται ούτε για δυστύχημα, ούτε για άπώλεια. Είνε άπλως μία τυχία και μοιραία έλλειψη. Πρέπει να βάλωμε τα κλάματα;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Απόψε, ναι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, τότε δεν έχωμε παρά να χύσωμε τη σούπα, να πετάξωμε στα σκουπίδια τη γαλοπούλα, να πιάσωμε τον πετροπόλεμο μεταξύ μας με τα καρέδια, τα πορτοκάλια και τα μήλα που είνε μέσα στίς φρουτιέρες, και άφου μωλωπισθώμε, να βάλωμε και οι δυο... και δικαιολογημένα, μάλιστα, τα κλάματα! Καί γιατί παρακαλώ δ' αυτά; Γιατί άποψε, χρονιάρα βραδυά, μάς λείπει ένα παιδί.

ΕΚΕΙΝΗ (νευριασμένη): Είσαι άνόητος.
ΕΚΕΙΝΟΣ (στον ίδιο είρωνικό τόνο): 'Ιδού! Να σου προτείνω κάτι άλλο, για να σε ικανοποιήσω καλύτερα. Θα πιάσωμε να κουβεντιάσωμε, έσύ μόν άποκαλώντας με «μικρό», εγώ άποκαλώντας σε «μικρό», λα μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Γεροζούρη! Παιδιάριζεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ένθουσιασμό): Τόμπολα! Είδες λοιπόν ότι ή ιδέα μου ήταν θαυμάσια; 'Επέτυχα να σου άποσπάσω κι όλες την συγκάταθεσί σου να μ' ένομάσης παιδί!

ΕΚΕΙΝΗ: Γεροζούρη! Παιδιάριζεις...
ΕΚΕΙΝΟΣ (με ένθουσιασμό): Τόμπολα! Είδες λοιπόν ότι ή ιδέα μου ήταν θαυμάσια; 'Επέτυχα να σου άποσπάσω κι όλες την συγκάταθεσί σου να μ' ένομάσης παιδί!

ΕΚΕΙΝΗ (παρασύρεται από την είρωνεία του): Δεν άκουσες καλά. Σε είπα ξεναμωραμένο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακόμα καλύτερα... Μου άφαιρείς περισσότερα χρόνια φερνοντας με πίσω στη βρεφική ηλικία.

ΕΚΕΙΝΗ (ξεφεύγοντας από την έλαφρά του περίπτωσι, άποτομα, σηκώνεται όρθια και άπομακρυνόμενη): 'Επισπες τις κουταμάρες και είνε καιρός να σταματήσης. 'Αλλως τή πρέπει να ιδώ τί γίνεται και στην κουζίνα. (Κοντοστέκεται και γυρνώντας το κεφάλι, τον είρμανεύεται): Πάω να σου φέρω την ετυχία σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Φέρε και μία μερίδα από τη δική σου. 'Ενα παιδάκι.

ΕΚΕΙΝΗ: Μακάρι να συμπληρώση τη φράσι της και καθλόνεται από ένα άποτομα κουδούνισμα της εξώπορτας, που την χωρίζει ένα βραχύ χωλάκι από την τραπέζια. Ποιάς νάνε τέτοια ώρα! Πάω να ιδώ... (Τρέχει προς το χαλί. 'Ανοίγει. 'Ακούγονται σιγαλές. 'Υστερα κάτι χαλακά. Τέλος, με το ξανακλείσιμο της εξώπορτας, διπλά θήματα στο χαλί. Μπαίνει. 'Εκείνη στην τραπέζια σέρνοντας έσοπίσ της ένα κοριτσάκι 5 — 6 χρονών, φτωχοντυμένο, ρακένδυτο σχεδόν, αλλά με έκπληκτικά όμορφο προσωπάκι, ξανθά μαλλιά, μάτια γαλανά — ένω να ζητάνεκι προφανώς). Μα να την, να την, έφρα την ετυχία μου. 'Εστω και προσωρινή... γι' άποψε μόνο... για το ρεβεγιόν! Θα ρεβεγιονάρη κι αυτή μαζί μας και θα ρεβεγιονάρωμε κι έμεις μαζί της. (Στον άνδρα της, μαζί με τα κλάματα, να την πλύνωμε και να την καθύσωμε μαζί με στο τραπέζι!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνερχόμενος άπο την έκκλησί του, σηκώνεται μηχανικά): Έρχομαι, μικρούλα μου...

ΑΠ. Ν. Μ.
ΙΟΦΕΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ
Οι άνθρωποι έταυρουρίζαν άπο το κρύο όταν συνήθιζαν άποτε τον 'Αγιο Πέτρο που έτυχε μέσωσ να του παραπονούναι τα έσκανά τους και να τον παρκαλούν, άμα γυρίση στον ού, καταργήση τον χειμώνα. 'Ο Θεός, όταν το μίλησε, 'Ο Θεός Πέτρος, του είπε σθεασά: — Αυτό που μου ζητούν είνε εύκολο πράγμα. Άμα καταργήσω όμως τον χειμώνα οι άνθρωποι θα όποφέρουν πολύ. — 'Εβωσα την όπόχεσί μου. Πανάγαθε, είπε ο 'Αγιος Πέτρος, 'Αφού είνε έτσι, έχω καλώς.

— 'Ο καιρός άλλαξε τότε άποτομα, τα χιόνια έλυσαν, ή γη άνεσε, τα πουλιά άρχισαν να τραγουδούν. Οι άνθρωποι ήσαν ένθουσιασμένοι. Τί άρατος έρός!... Ούτε κρύο, ούτε σινάλα, ούτε βρογχιές...

Το διαρκές κολοκάρι όμως έ δημιούργησε άλλα δυσάρεστα. Τα άγρια ζώα έπολλαπλασιάζοντο. Τα έντομα, οι κορίποι, οι σκορπιοί, τα φίδια έξευθήσαν πανάχρυσαν τις φωνές. Καί παρακάλεσαν τον 'Αγιο Πέτρο να μολοθήση στον Δημιουργό να έναφώρη τον χειμώνα.

— Σε προείδοποίηση, είπε ο Θεός. 'Ωστόσο άς γίνη το θέλημά τους.

— 'Εσηκώθηκε άμέσως άνεμος και άρχισε να πέφτη χιόνι.

— 'Επί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

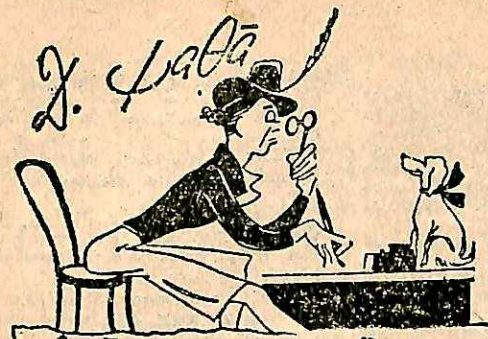
— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!

— 'Επεί τέλους! Είπαν οι άνθρωποι... Τί άρατος καιρός!



Μαντέμ ΣΟΥΣΟΥ — Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ —

'Ενεφανίσθη ένα μεσημέρι ό Παναγιωτάκης κομίζων γαλοπούλαν ζωντανήν.

— Σουσου.
— Τι είνε αυτό, Παναγιωτάκη;
— Δεν βλέπεις; Γαλοπούλα. Μ' έφαγες να σου ψωνίω κατι της προκοπής. Το λοιπόν, ζαργάνα μου, έφαγα τον κόσμο και κατάφερα να βρώ αυτή την γαλοπούλα. Θα την ταϊσωμε, θα την θρέψωμε, τα Χριστούγεννα θα την σφάξωμε και θα την φάμε ώραία.

Καί καθώς τα έλεγε ένθουσιασμένος άυτά ό Παναγιωτάκης έκυτούσε την Σουσου στα μάτια για να ιδή την έντύπωσι που θα της έπροκαλούσε ή άπροσδόκητη αυτή προσφορά. 'Η Σουσου, ως γνωστόν, δεν ήταν γυναίκα που έξεδηλώνε τόσο εύκολα αίσθημα ένθουσιασμού. Αυτή την φορά όμως δεν έπροσπάθησε καθόλου να κρύψη την χαρά της:

— Μπράβο, Παναγιώ.

— Σου άρέσει;

— Μερσί. 'Επί τέλους αν και το πράγμα δεν είνε τόσο σπουδαίον, έν τούτοις καλόν. Μία γαλοπούλα δια τα Χριστούγεννα καί άξιζει.

— Έκτοτε ό Παναγιωτάκης άρχισε να περιποιήται προσοικώς την γαλοπούλαν. 'Επροσπαθούσε να βρή ότι ήταν δυνατόν για να την ταϊση.

Το πράγμα βέβαια ήταν λίγο δύσκολο για την εποχήν, αλλά ό αγαθός άνθρωπος έσκακίζονταν να βρή κάτι. 'Η γαλοπούλα είχε γίνει σχεδόν ό σκοπός της ζωής του τον τελευταίον καιρόν.

— Μα, Παναγιώτη!

— Τι είνε, Σουσου;

— Μα το παράκανες μ' αυτή την γαλοπούλαν. 'Επί τέλους άνθρωπος σθεασρός και σύζυγος κυρίας καθώς πρέπει δεν έπρέπει να άπασχολή την ζωήν του με μίαν γαλοπούλαν.

— Αλλά ό Παναγιωτάκης δεν έπρόσεχε είς παρόμοιες παρατηρήσεις. Ούτε τον έν διέφεραν. 'Ο ίδιος έπανηγύριζε και άνήγγελλε σ' όλο τον κόσμον:

— 'Ερε τα Χριστούγεννα!

— Τι θα συμβή;

— 'Ερε τι έχει να γίνη τα Χριστούγεννα. 'Εχω πάρει μία γαλοπούλα και κ'ρασά και έξασφαλισμένο. Θα πάρω την παρέα και θα καθή το πελεκούδι.

Είχε ξεσηκώσει τον κόσμον ό Παναγιωτάκης. 'Ιδιαιτέρως δε έκάλεσε μερικούς, τους στενωτέρους φίλους του, για ένα προπολεμικόν τσιμπούσι.

— Ρε, Ζωρζ!

— Γεία σου, Παναγιωτάκη.

— Ρε Ζωρζ, τα Χριστούγεννα έχω τραπέζι στην παρα. Καί ή γαλοπούλα καλώς θρέφεται και όλο παχαίνει.

— 'Επίσης έκάλεσε 'Αριστειδάκην τον φίλο σοφόν, κλητήρα και μαυραγορίτην:

— Αριστειδάκι μου.

— Τι είνε, Παναγιώτη;

— Σούχω τραπέζι, βρε. Θα σφάξω τα Χριστούγεννα την γαλοπούλα να φάς λιγάκι κ'ρεας ρε να στηλωθής!

— 'Εκάλεσε επίσης τον κύρ Δημήτρην Χλέμπαν και τον 'Απόστολο τον Στραβομύτην.

Το γλέντι συνεζητήθη και άπεφασίσθη. Οι φίλοι του Παναγιωτάκη, μάλιστα, για να μην τον έπιδαρύνουν προσέφερόσαν να συνεισφέρουν ώρισμένα είδη ώστε και να συμπληρωθή το γεύμα και να μη έπιδαρυνθή με όλα τα έξοδα το σπίτι του Παναγιωτάκη.

— 'Ετσι τα πράγματα που θα προσέφεραν οι συμπαίσατοι καθωρίσθησαν ως έξης: Παναγιωτάκης γαλοπούλα. Ζωρζ μισή όκαφέτα. Κύρ Δημήτρης Χλέμπας ένα ψωμί της μαύρης άγοράς. 'Αριστειδάκης ό φίλος σοφός, δυο όκάδες πατάτες. 'Απόστολος ό Στραβομύτης δυο μεγάλα λάχανα για σαλάτα.

Με όλα αυτά τα είδη το Χριστουγεννιάτικο τσιμπούσι έπρόκειτο να είνε μεγαλόπρεπες. Πολλοί έζητήσαν να συμμετάσχουν, αλλά ή παρέα άπέκλεισε πσάν συμμετοχήν. Διότι έκρινε ότι όσοι περιελήφθησαν στο γλέντι ήσαν άρκετοι για να καταβροχθίσουν την δύσμοιρη γαλοπούλαν.

— 'Εβουήσε ό Βούθουλας. Καί ό Παναγιωτάκης έπανηγύριζε, διότι ήταν ό ήρωας της ύποθέσεως και το όνομά του εύρίσκετο είς τα στόματα όλων. Τίς παραμονές των Χριστουγέννων δε — δυο ήμέρες πρό της έορτής — έστάλησαν στο σπίτι της ναντάς Σουσούς όλα τα τρόφιμα που ύπεσκέθη ή παρέα. Στίς μεγάλες χαρές του ήταν ό Παναγιωτάκης:

— Σουσου!

— Τι είνε, Παναγιώ;

— Την κάνωμε στον φούρνο;

— 'Οχι. Γαλοπούλα στον φούρνο γεύμα λαϊκόν. Προτιμώ βραστή όπως στο Κολωνάκι. Καί παρακαλώ στο γεύμα μην άρχίσετε και πίνετε και έσύ μόλις της τους λαϊκούς άνθρπουσ, είδε ό σκύλος την γενιά του και αναγάλλισε ή καρδιά του! Καί μην άκούσω πάλιν τίποτις χασακικά ζεμπεκικά και τα τοιαύτα και μποχωρικά και άηδίες! Είμαι ήκανή να διακόψω το γεύμα.

Τόσο ήθελε ό καυμένος ό Παναγιωτάκης να γίνη το γεύμα όπως πρέπει, άφου έδωκε ύπόσχεσιν είς την Σουσου ότι όλα θα εγίνοντο σύμφωνα με τα γούστα της. Καί μίαν άνωμαλίαν, καίμια στενωχώρια, καίμια παρελγήσιν με την έρίτιμον γυναίκα του δεν έπρεπε να παρουσιάση το Χριστούγεννιάτικο αυτό τσιμπούσι.

Παραμονή άπόγευμα έβγηκε ή Σουσου περίπατον. 'Ω, άς έσπαζε το πόδι της να μην ξεπορτίσκη. 'Ω, άς την έφώτιζε ό Θεός να μην έβγαινε από το σπίτι της. 'Αλλως όμως ήθέλησε ή θεία πρόνοια και ούτως εγιναν τα πράγματα.

— 'Εκεί ακριβώς στην όδον Βουκουρεστίου,

'Από το έρχόμενο Πρωτοχρονιάτικο τεύχος του «Θησαυρού»
ΑΡΧΙΖΕΙ
μια σειρά συγκλονιστικών
ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ:

"ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,"

'Υποθέσεις παρμένες από την ιστορία όλων των αίωνων — Μεσαίων 'Αναγεννήσις, Βυζάντιο — καί ποιοι διεκτραγωδούν τα ψυχικά και σωματικά βασανιστήρια διασήμων και μη γυναικών, καταδικασμένων σ' αυτά μόνο και μόνο γιατί αγάπησαν πολύ! ΜΙΣΗ που καταλήγει σε ΑΙΜΑ, σατανικές ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΕΣ, έρωτικές ΑΝΤΙΖΗΛΙΕΣ που οδηγούν στα βασανιστήρια του 'Ιερζεστατού, ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΙ, ΘΡΗΝΟΙ, άλλα και ρωμαντικά ειδύλλια μέσα σε τριανταφυλλένιους διακόσμους.

— 'Ο Παναγιωτάκης έσωριάσθηκε στο κάθισμα χωρίς να βγάλη λέξη. Καί το να διαμαρτυρηθή ακόμα ήταν άνώτερο των δυνάμεών του.

— 'Υπό ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗ

μεταξύ Σταδίου και Πανεπιστημίου, συνήντηθη ή Σουσου με την κυρία Σμιγίλερ.

— Μπονζούρ!
— Καλημέρα σας, μαντάμ.
— Πώς είσθε, κυρία Σουσού;
— Καλά, ερείς;

— 'Η κυρία Σμιγίλερ έπήρε πόζα έναντι της Σουσούς — το συνήθει αυτό — και της άνήγγειλε ότι τα Χριστούγεννα είχε τραπέζι σε μερικούς διπλωμάτας. Μόλις άκουσε περί διπλωμάτων, έσυγχίστηκε τα μέγιστα ή Σουσου έτέντωσε τον λαιμό, ύψωσε το κεφάλι, έφερε τα φασμαίν στην άρχή της μύτης και έρώτησε:

— Διπλωμάτας;

— Ναι, μαντάμ.

— Και εγώ έχω τα Χριστούγεννα διπλωμάτας στο τραπέζι. 'Ο σύζυγός μου που συνδέεται με πολύ καθώς πρέπει προσεδωτάς, κάλεσε μερικούς να περάσωμε ένα μινύτι.

— 'Η κυρία μισόκλεισε τα μάτια:

— Και τί θα ετοιμάσετε;

— 'Η Σουσου έσήκωσε ψηλότερα το κεφάλι την μύτη και τα φασμαίν:

— Γαλοπούλα!

— 'Η κυρία Σμιγίλερ έχαμονέλασε είρωνι' κα:

— Μπά;

— Γιατί;

— Και που τη βρήκατε;

— 'Εμείς; 'Αστείο πράγμα. Στο σπίτι μας τρώμε μέρα με την μέρα γαλοπούλα. Καθότι ό σύζυγός μου την αγαπά πολύ και εγώ τσιμπού λίγακι. 'Αν και προσωπικώς προτιμώ κοτόπουλο.

Πειράχτηκε ή κυρία Σμιγίλερ; 'Αγανακτών. Πάντως για να πειράξη την Σουσου της παρετήρησε με κάποιαν κακίαν:

— 'Αδυνατίσατε άωστοςά.

— 'Εγώ; Μόλλον ερείς!

— 'Ω, εγώ κυρία Σουσού, παρόλ, Περίεργο πράγμα, ξέρετε; Έχω πάρει και τρία κιλά. 'Αφού άνησυχά και δεν ξέρω πώς να διατηρήσω την σιλουέττα μου. 'Ω, δεν σάς το λέω για κλάκ, παρόλ, αλλά ερείς, εύτυχώς, πολύ εύτυχώς, εγίνατε σιλουέττα.

— 'Αναφέ ή Σουσού.

— 'Οχι δά...

— Μα έτσι φαίνεσθε.

— 'Εχω πάρει πέντε κιλά αυτό τον μήνα. Καί μου κάνει έντύπωσι πώς σάς φαίνομαι έτσι. Μήπως τυχόν και ύποφέρουν τα μάτια σας από κακή διαίτα;

— 'Ω, νό!...

Μετά από αυτούς τους χαριτωμένους διαξιφισμούς, ή κυρία Σμιγίλερ έαναγύρισε στο ζήτημα της γαλοπούλας:

— 'Ότε έχετε γαλοπούλα;

— Τρεις, μαντάμ Σμιγίλερ.

— Τρεις; Και δεν μου δίνετε την μιά;

— Πώς; Ευχαρίστας.

Τόσο έπισηματώθηκε ή Σουσου, ώστε άπεφάσισε να την δώση άσυζητήτη. 'Εκείνη τη στιγμή όμως άπεφάσισε να μη την πάθη όπως τις άλλες φορές.

— Θα μου την πληρώσετε όμως όσο την αγοράσα.

— Ευχαρίστας. Πόσο;

— Τρεις χιλιάδες.

— Μα πώς! Πώς! Ευχαρίστας!

— 'Ετσι συμφωνήθη. Έτσι και έγινε. Το άπογευμα άργά μιά υπηρέτρια κατέπλεσε στο σπίτι της Σουσούς, παρέδιδε στην

Ναρκωμένη από τις εὐωδίες τῶν λουλουδιῶν, πού γεμί-
ζανε τις ἀπαλές αὐρές ἐ-
κεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο πρωῒνο,
ἡ κόρη τοῦ βασιλῆα τῆς Ἰ-
πείρου Τυρίμας ἡ ὁμορφὴ Εὐ-
πία, ἦταν ἐσπλημένη διπλά
στὴν ὁλοκάθαρη πηγὴ, πού ξέ-
χυνε τὰ δροσερά νάματα τῆς
μ' ἑνα δυσδιάκριτο ψιθυρισμό,
σάν σέ χαιρετίσῃ πρὸς τὴν
Φύσι πού ἀνετάρασσε τὴν γα-
λῆν τῶν ὄντων καὶ ἔκανε τοὺς
χυμούς νὰ κυκλοφοροῦν ζωηρό-
τερα. Μὲ κλειστά τὰ μάτια κί-
πτο τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀνεξι-
χνιάστου μυστηρίου τοῦ ἑαρι-
νοῦ ὀργασμοῦ, ἀκούει ἡ βασι-
λοπούλα τὰ φλύαρα τερετί-
σματα τῶν ἐρωτευμένων πουλι-
ῶν καὶ ἀφῆνε τὴν παρθενικὴν
φαντασίαν τῆς νὰ πλανᾶται στὴ
διάπλασι ἐνὸς φαντασμαγορικ-
οῦ ὄνειρου, θελκτικοῦ δημιουργ-
γῆματος τῆς παρουσίας τοῦ ὡ-
ραίου ξένου πού φιλοξενοῦσαν
σπίτι τους. Τοῦ θεώμαρμον καὶ
περίφημου βασιλῆα τῆς Ἰθά-
κης, τοῦ πανένδοξου Ὀδυσσεύ-
ως, τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς
Τρωϊκῆς ἐκστρατείας.

Ὅταν τὰ τεῖχη τῆς Τροίας
γκρεμίστηκαν χάρις στὸν δό-
λο τῶν Δαναῶν καὶ τὰ σπῆτια
τῆς θλιβερᾶ ἀπομεινάρια τῆς
πυρκαϊᾶς, ἐπέσανε μαζί μετ' αὐ-
τὴν νικημένη τῆς δόξας, ὁ Ὀδυσ-
σεύς, πού δὲν ὑστεροῦσε κανε-
νὸς εἰς ἀνδρείαν καὶ ὑπερέιχεν
ὅλων στὴν ἐξυπνάδα, ξαναγύρι-
ζοντας στὴν πατρίδα του, ἐ-
ναυάγησε καὶ παραπλανήθηκε
σὲ χώρες πολλές, χωρὶς οὔτε
μιά στιγμὴ νὰ λησμονῇ τὴν
Ἰθάκην, τὴν Πηνελόπην τὴν γυ-
ναῖκα του καὶ τὸν γιό τοῦ Τη-
λέμαχου.

Ἐνας χρησμός τοῦ εἶχε πῆ-
γῃ πῶς ἐπρεπε νὰ φυλάγεται ἀπὸ
τὸ παιδί του. Καὶ ἀπὸ φόβον
μῆπως τὸν σκοτώσῃ ὁ Τηλέμα-
χος, παρουσιάσθηκε ὡς ἐπαί-
της στὰ ἀνάκτορά του, ὅπου
διάφοροι ἰσχυροὶ νέοι τῶν κον-
τινῶν μερῶν, μετ' ὀνυκροῦ πόθο
ν' ἀπολαύσουν τὸν θρόνο καὶ τὴ
βασιλείαν, εἶχαν συγκεντρωθῇ
ἀπαιτῶντας ἀπὸ τὴν Πηνελόπην
νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐπεὶ
δὴ ἡ χώρα εἶχε ἀνάγκη ἐνὸς
βασιλῆα.

Δέκα χρόνια τώρα εἶχαν πε-
ράσει ἀπὸ τότε πού γ' ἐρεμισθῆ-
κανε οἱ νοοὶ τοῦ Πριάμου, κι-
ὅμως ὁ Ὀδυσσεύς δὲν εἶχε γυ-
ρίσει. Ὁ Τηλέμαχος πού τὸν
ἄφισε δρέφος, ἦταν πολὺ νέος
ἀκόμα γιὰ νὰ διεκδικῇ τὸ
βασιλεῖον. Εἰδήσεις φθάνανε
πῶς ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς
εἶχε πεθάνει καὶ ὅμως ἡ γυνὴ
καὶ τοῦ ἀρνείτο νὰ τὸν ἀντικα-
ταστήσῃ στὴν καρδίᾳ καὶ στὸν
θρόνο τῆς.

Ξεγέλασε τοὺς μνηστήρας λέ-
γοντας πῶς θάπαινε ἀπόφασι
ὅταν ἐτελείανε τὸ πανὶ πού ὁ
φαίνει τὴν ἡμέρα καὶ τὸ ἔβλε-
πε τὴν νύκτα, ἀλλ' ἐκεῖνοι, ἐγ-
κατεστημένοι στὸ σπίτι τῆς,
εὐωχοῦντο σὲ γλέντια, κατὰ
ξοδεύοντας τὴν περιουσίαν τοῦ
ποντοπόρου περιπλανητοῦ, ἕως
ὅτου ἀνεκάλυψαν τὸ μυστικὸ
τοῦ πανιοῦ καὶ τὴν ὑπερχρεώ-
σαν νὰ σταματήσῃ πᾶς τὴν ἐκ-
περιτριχιστὴν ἀνοδολητικὴ τῆς αὐ-
τῆς.

Τὶς ἐπικίνδυνες ὁμῶς ἡμέ-
ρες ἐκεῖνες ἐφθασε στὴν Ἰθά-
κη.

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΥΓΛΟΥ

ΑΠὸ τὰ μετὰ
τὸν
ΤΡΩΪΚΟΝ
ΠΟΛΕΜΟΝ



ΕΥΙΠΠΗ

Κὴ ὁ Ὀδυσσεύς, φοβισμένος
ἀπὸ τὸν χρησμὸν ὑπωπτευότα-
νε καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ
ἠπῆκε στὰ ἀνάκτορά του, με-
τημέσθεν εἰς ἐπαίτην καὶ
ἀγνωρίστον. Εἶδε τὴν ἀναίδει-
αν τῶν μνηστήρων, ἀγανάκτη-
σε γιὰ τοὺς τρόπους τῶν, ἀλ-
λὰ ἀναγναρίσθηκε ἀπὸ μιά
γρηῖ τροφοῦ τοῦ πού πλένοντάς
τοῦ τὰ πόδια, ἀνακάλυψε τὴν
οὐλὴν πού εἶχε ἐκεῖ. Ἐκεῖνὸν
τὸ ἀνεκοίνωσε στὸν γιό του. Ὁ
Τηλέμαχος τὸν ἐβόηθησε καὶ ὁ
Ὀδυσσεύς ἐξάντωσε τοὺς ἀναι-
δεῖς μνηστήρας καὶ ἐκυρίαρχησε
στὸ βασίλειο καὶ στὴν ἀγκα-

κὴν τῆς ἀντιχῆς μὴ γνῶριμης
φωνῇ στὸ ἀκούσμα τῆς ὁποί-
ας ἐρήγησε.
Δοκίμασε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ
δὲν τὸ πρόλαβε. Ὁ Ὀδυσσεύς
δρέθηκε καθισμένος κοντὰ τῆς.
Τῆς ἐπιθύρῃσε παράδοξα λόγια
πού ἀκούε ἐκείνη γιὰ πρώτη
φορὰ, ἔσυρε τὴν νεανικὴν φαν-
τασίαν τῆς ἕως τὴν ἔδωκε μιάς
ἀσυλληπτῆς εὐτυχίας, ἀνατάρα-
ξε τὸ κορμὶ τῆς στὴν ἐπαφὴν
τῶν φλογισμένων χειρῶν του
καὶ ἐνῶ τὰ πουλιὰ κελαῖδούσαν
νὰ τὴν ἀγάπη τὸν καὶ τὴν Ἀ-
νοῖσι, ὁ πονηρὸς βασιλῆας κα-
τενίκησε τὴν ἀντίστασιν τῆς



λιά τῆς πιστῆς Πηνελόπης τοῦ.
Ἡ ἀγάπη τοῦ Τηλέμαχου ἦ-
ταν ἡ διάψευσις τοῦ χρησμοῦ
καὶ ὁ Ὀδυσσεύς ἐσκέφθηκε πῶς
ἐπρεπε νὰ ζητήσῃ ἐξήγησιν τῶν
θετικῶν μαντευμάτων. Φυλαγό-
ταν ἀπὸ τὸ παιδί τοῦ πού τὸν
ἐλάτρευε καὶ ἀνακάτωσε τὴν εὐ-
τυχίαν του μετ' αὐτὴν τῆς ὑ-
ποψίας: Ἀπεφάσισε νὰ πάῃ
στὸ μαντεῖον τῆς Δωδωνῆς καὶ
ἐφυγε γιὰ τὴν Ἠπειρὸν, τῆς ὁ-
ποίας ὁ βασιλῆας τὸν ἐφιλοξέ-
νησε.

Εἶδε τὴν σαγηνευτικὴν κό-
ρην τοῦ Ἰθακήσιος ἥρωος
καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε. Τῆς ἔδωσε
νὰ ἐννοήσῃ τὸ αἶσθητά του,
καὶ ἐκείνη τὰρᾷχθηκε, συνεκινή-
θηκε, ἀλλὰ δὲν συγκατατέθηκε.
Τὸν ἀπέφυγε καὶ ἔτρεχε στὶς
ἐρημιὰς γιὰ νὰ εἶνε μακριὰ
τοῦ καὶ ὅμως βρισκότανε ὅλο
ἑνα δίπλα του.

Γιατὶ ἡ κόρη τοῦ βασιλῆα
δὲν σκεπτότανε παρὰ αὐτὸν μο-
νοχῶς, τὰ γλυκὰ λόγια καὶ τὰ
θερμὰ βλέμμά του. Καὶ ὡς
πᾶς πάντα, διέπλυνε καὶ αὐ-
τὸ τὸ πρῶτὸ τὸ ὄνειρο μιάς
παραμυθίας ζωῆς τῆς, ὅταν

παρθένας καὶ τὴν ἀπῆλαυσε.

Στὰ δεκοσέττα χρόνια πού
πέρασαν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο
πού ἡ Εὐίππη ὑπέκυψε εἰς τὸν
αἰώνιον νόμον τοῦ ἐρωτός, ὁ
Ὀδυσσεύς ἐλησμόνησε τὶς ὁ-
μορφίαις καὶ τὰ γλυκὰ ψιθυρί-
σματα τῆς νέας πού ἐνῶ τὴν
ἐγνώριζε ἡρεμῇ, ἀνετάραξε τὴν
ζωὴ τῆς μ' ἑνα τρελλὸ αἶσθη-
μα καὶ ἀλλάξε τὴν κατεύθυνσιν
τῶν ὁνείρων τῆς μετ' αὐτὴν γέννη-
μα τῶν πλάνων τοῦ ὑποσχέσαν-
τὸν ὡραῖον γιό τοῦ Εὐρύ-
αλον.

Ἡ ἐλπίδα τοῦ γυρισμοῦ πού
τῆς ἔδωσε, ἔσθινε σιγὰ σιγὰ
τὴν ἀπογοήτευσιν μιάς ἀνικάνο-
ποίητης ἀναμονῆς. Ὁ πόνος
ἐμαλάκωνε στὸ πέρασμα τοῦ
καιροῦ, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τοῦ
ὁμορφου βασιλῆα δὲν ἐξολείφε-
το ἀπὸ τὴν μνήμη τῆς, ὅπως κι'
ὁ ἴδιος δὲν ἔδωκε ἀπὸ τὴν
πληγμένην καρδίαν τῆς. Πῆγαι-
νε στὴν πηγὴν τῆς πρώτης σι-
γῆς τοῦ ἐρωτᾶ τῆς, ἀκούε καὶ
θε ἀνοῖξιν τὰ πουλιὰ νὰ τρα-
γουδοῦν, στεκότανε ἐσπλημένη
μετ' αὐτὴν τὰ βότνια καὶ ἔκα-

νε τὰ ἴδια, ὅπως τότε, ἀλλὰ
δὲν ἀκούε πᾶς τὴν φωνὴν πού
τὴν ἐτρόμαξε τὴν ἀλησμόνητην
στιγμὴν.

Ὁ Ὀδυσσεύς δὲν ξαναγύρι-
ζε. Ὁ Εὐρύαλος ἐμεγαλανε
καὶ γινώτανε ὁμοῖος στὴν μορ-
φή καὶ στὸ κορμὶ μετ' αὐτὸν ὡ-
ραῖον πατέρα του, πού δὲν θὰ
τὸν ἐγνώριζε ποτέ του, ἀλλοῖ-
μονο! Ἡ Εὐίππη ζῶσε χωρὶς
καρδίαν καὶ τὸ παιδί τῆς χωρὶς
ὄνομα. Καὶ ὡστόσο τῆς χωρὶς
πῶς ὁ ἔραστής πού τὴν ἐπλε-
νεψε ἦταν εὐτυχισμένος βασι-
λῆας πάλι στὴν Ἰθάκην, καὶ δὲν
ἐρχότανε νὰ τὴν ἴδῃ, οὐ-
τε ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ τί εἶ-
χε ἀπογίνει ἐκείνη τὴν ὁποίαν
ξεγέλασε.

Καὶ σὲ μιά στιγμὴ πού τὴν
ἐπνίξαν ὁ μητρικὸς πόνος καὶ
ἡ ντροπὴ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ
δείξῃ στὸν Εὐρύαλον τὸν πατέ-
ρα του, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ
τὸν ἀναζητήσῃ ἐκείνη, ἀφοῦ
τὴν εἶχε λησμονήσει αὐτὸς. Νὰ
πάῃ ἡ ἴδια δὲν τὸ ἔκρινε οὔτε
ἀξιοπρεπές, οὔτε φρόνιμον.
Σκέφθηκε νὰ στείλῃ τὸν γιό
του καὶ τὸν κατεψώδωσε, ἀφοῦ
τὸν ἐφώδιασε μετ' αὐτὴν ἀποδεί-
ξεις τῆς ταυτότητός του. Τὶς
ὁποῖες ἐκείσε μέσα σὲ γράμ-
μα, γιὰ νὰ μὴν τὶς διαδόσῃ
ἄλλος κανεῖς, οὔτε καὶ ἐκεῖνος
πού τὶς ἐπῆγαγε.

Ὅταν ὁ Εὐρύαλος ἐφθασε
στὴν Ἰθάκην, ὁ Ὀδυσσεύς ἀπού-
σίαζε καὶ οἱ ὑπηρετές, ὑποκί-
πτοντας στὴν ἐπιμονὴν τοῦ,
τὸν ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν βα-
σίλισσαν. Ἡ Πηνελόπη ρώτη-
σε νὰ μάθῃ τί ἤθελε τὸν Ὀ-
δυσσεύα καὶ αὐτὸς τῆς ἀπήντη-
σε πῶς ἦταν στολμένος νὰ τοῦ
φέρῃ κάποιο γράμμα, τὸ ὁ-
ποῖον ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ σ'
αὐτὴν, ἐπειδὴ, ὅπως ἐδήλωσε,
τέτοια ἐντολὴ τοῦ ἔδωσαν.

Ὁ Εὐρύαλος δὲν ἤξερε τὴν
ἀλήθειαν. Ὅα τὴν ἐμάθαινε ἐν-
τοῦ τῆς ἔλεγε ὁ πατέρας του.
Ἀλλ' ἡ Πηνελόπη τὸ ὑπόπτε-
θηκε. Ἦταν τόσο ὁμοῖος ὁ ἔφ-
θος αὐτὸς μετ' αὐτὸν ἄνδρα τῆς,
καὶ ἐρχόταν ἀπὸ μέρος ὅπου ὁ
Ὀδυσσεύς παρέμεινε πολὺν
καιρὸν, σ' ἐποχὴν πού ταίριαζε
μετ' αὐτὴν γέννησιν τοῦ.

Μερικὲς πληροφορίες πού τῆς
ἔδωσε τὸ ἀνύποπτο παιδί, ἐ-
πεκύρωσαν τὶς ὑποψίες τῆς.
Ὁ Εὐρύαλος ἦταν γυνὴς τοῦ
ἀνδρός τῆς καὶ ἐπομένως ἀντί-
παλος τοῦ δικοῦ τῆς στὴν διεκ-
δικίαν τοῦ θρόνου καὶ τῆς πε-
ρουσίας του. Θάχανε λοιπὸν ὁ
Τηλέμαχος τὰ δικαιώματά του,
ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἐνόχου ἐρωτός
τοῦ πατέρα του.

Ἡ στοργὴ πρὸς τὸ παιδί
τῆς, τῆς ἐπροκάλεσε σκοτεινοὺς
λογισμούς. Εἶπε στὸν ξένο νὰ
μείνῃ κοντὰ τοὺς φιλοξενούμε-
νους καὶ ἐκεῖνος συγκατατέθηκε σ'
νύποπτος. Ἐγκαταστάθηκε σ'
ἀνάκτορα καὶ ἐπερίμενε, χωρὶς
νὰ φαντασθῇ τὴν τροφερὴ ἀλή-
θειαν.

Ἀγρυπνώντας τὸ πρῶτο βρά-
δυ στὴν κάμαρά τῆς ἡ Πηνε-
λόπη μελετοῦσε τὸν τρόπον με-
τ' αὐτὸν θὰ ἐπῆλλαζε τὸν
Τηλέμαχον ἀπὸ τὸν κίνδυνον.
Νὰ σκοτώσῃ τὸν Εὐρύαλον;
Δὲν θὰ ἦταν χωρὶς κίνδυνον.
Ὅταν ἐγύριζε ὁ Ὀδυσσεύς καὶ
ἐπληροφορεῖτο τὸ ἔγκλημα, θὰ
ζητούσε νὰ ἐξεκρίβωσιν περὶ τῆς
νῆος ἐπρόκειτο. Καὶ ὅταν ἀνε-

καλύπτε τὴν ἀλήθειαν, θὰ τιμω-
ροῦσε τὸν ὑπεύθυνον κατὰ τρό-
πον σκληρὸν.

Ξαγρυπνώντας μέσα στὶς ἁ-
πελισμένες ἀναζητήσεις τῆς
ἡ βασίλισσα, πνιγότανε πρὸς
σπαθώντας νὰ ἐκδίσῃ τὴν σκέ-
ψιν τῆς σὲ μιά ἀνακάλυψιν καὶ
τέλος ἐπενοήσε ἐκεῖνο πού κα-
τὰ τὴν γνώμην τῆς, θὰ τὴν ἐξά-
σφαλξιν ἀπὸ κάθε ἀπρόοπτο.
Σκέφθηκε δηλαδὴ νὰ μεταχειρι-
σθῇ ὡς δολοφόνον τὸν ἴδιον τὸν
ἄνδρα τῆς!

Ὁ Ὀδυσσεύς εἶχε ἐμπιστο-
σύνην σ' αὐτή. Μέσα στὴν ἁ-
κμὴ τῆς νεότητος καὶ στοὺς
πρώτους χρόνους τῶν γάμων
τῆς, ἔμεινε μόνη καὶ δὲν τὸν
ἀπάτησε, μ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις
τῶν μνηστήρων. τὰ γλυκόλογα
τῶν ἐρωτευμένων καὶ τὸν ἀνα-
δρασμὸν τῶν πόθων τῆς. Φύ-
λαξε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ τὴν ἁ-
γάπην τῆς εἰκόσι χρόνια καὶ
ἀπέκτησε μετ' αὐτὸ δικαιώματα
γιὰ μίαν αἰώνια ἐγγνωμοσύνην
καὶ ἐκτίμησιν, τὰ ὁποῖα ὁ ἄν-
δρας τῆς πραγματικὰ δὲν τῆς
ἀρνήθηκε.

Ἀν τοῦ ἔλεγε, τὴν πρώτην
στιγμὴν τοῦ γυρισμοῦ τοῦ, ὅτι
εἶχε ἐξακριβώσει θετικὰ πῶς
ὁ Εὐρύαλος εἶχε ἔλθει νὰ τὸν
σκοτώσῃ, ὁ Ὀδυσσεύς θὰ τὸ
ἐπίστευε. Ἀλλ' ὅμως τὴν μήπως
ὁ χρησμός δὲν εἶχε πῆ πῶς θὰ
τὸν ἐσκότωνε ἑνα παιδί του;

Τὰ χρόνια δὲν ἄλλαξαν σχε-
δὸν καθόλου τὸν νικητὴν τῆς
Τροίας. Ἦταν πάντα δυνατὸς
στὰ χέρια, εὐθυεὲς καὶ ὡ-
ραῖος, σαγηνευτικὸς ὁμιλητὴς
καὶ ἐπικίνδυνος ἀκόμη γιὰ τὶς
γυναῖκες.
Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ γυρισμοῦ
τοῦ ἡ Πηνελόπη μέσα στὴν ἔ-
σφι τοῦ πού προκαλοῦσε ἡ ὁ

μορφία τῆς, τὴν ὁποίαν διέσω-
ζε τόσο γοητευτικῇ τοῦ ἀνέκοι-
νωσε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Εὐρύα-
λου καὶ τὴν πεποίθησιν τῆς ὅτι
εἶχε ἔλθει νὰ τὸν σκοτώσῃ, ὁ
πεσταλμένος ἀπὸ κάποιον τοῦ
γιοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁ-
ποῖον ἐμίλησε ὁ χρησμός.

Ὁ Ὀδυσσεύς δὲν ὑποπτεύθη-
καὶ τὴν ἐπίστεψε. Ὁ ξένος ἦ-
ταν ἀπεσταλμένος τῆς Μοῖ-
ρας. Ἡ Πηνελόπη, ὠπλισμένη
μετ' αὐτὴν τῆς, τὸ ἀνέκα-
λυψε καὶ καιρὸς γιὰ δίστα-
γμοὺς δὲν ὑπῆρχε. Ἀν ἤθελε
νὰ σωθῇ, ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ
ἀμέσως, ὁ Ἀπόλλων δὲν εἶχε
προειδοποιήσει μετ' αὐτὴν τοῦ
μάντευμα. Σηκώθηκε καὶ κατῆ
βύθη πρὸς τὸ δωμάτιον, ὅ-
που εἶχε καταλύσει ὁ Εὐρύα-
λος.

Ὁ ὡραῖος ἔφθος ἐκοιμόταν
ἥσυχος. Ἡ Πηνελόπη εἶχε φρον-
τίσει νὰ μὴν πληροφορηθῇ τὸν
γυρισμὸ τοῦ βασιλῆα καὶ ὁ ἀ-
νύποπτος νέος, ποῖος ξέρει τί
ἀνείρευόταν, ὅταν ἐδέχθη κατὰ
στήθα τὸ τρομερὸ κτύπημα τοῦ
μαχαιριοῦ τοῦ πατέρα του. Ἀ-
νοῖξε τὰ μάτια του καὶ τὰ
σθυσμένα του βλέμματα δείξα-
νε τὸ θαῦ τοῦ παράπονο. Κί-
νησε τὰ χεῖλιά του, ἀλλὰ δὲν ἄ-
φῃσαν ψιθυρισμὸν. Ἐξεψύχισε
τὸ δυστυχισμένον παιδί προ-
σπαθώντας νὰ προφέρῃ τὸ ὄνο-
μα τῆς μητέρας του, ἀφοῦ δὲν
ἤξερε νὰ προφέρῃ καὶ τὸ ὄνο-
μα τοῦ πατέρα του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ



ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Γιατὶ μοῦ τὸ πήρες τόσο μακρινὸ αὐτὸ
το πουκάμισο;
Η ΧΟΝΤΡΗ. — Καὶ τί ἤθελες, νὰ τοὺς πῶ ὅτι ἔχω ἄν-
δρα τέτοιοι κόντραστου;

Τὸ ΛΕΞΙΚΟ Τῆς γυναικείας
ΚΑΛΩΝΗΣ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στόματος εἶνε πολὺ εὐαίσθητο. Ὁ οὐρα-
νικός, τὰ οὐλα ἐρεθίζονται μετ' ἐλαχίστην ἀφορμὴν καὶ ἐκτός
ἀπὸ τοὺς πόνους πού προξενοῦν αὐτοὶ οἱ ἐρεθισμοί, κινδυνεύει
ἡ στερεότης τῶν δοντιῶν, ὅπως ἐπίσης νὰ δημιουργηθῇ καὶ δυ-
σμορία τῆς ἐκποῆς.

Τὸ πύρεθρον ἐνεργεῖ πολὺ ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τῶν οὐλῶν
καὶ τὰ ἐπαναφέρει στὴν ὑγιεινὴν τὴν.
Παρασκευάζετε ἑνα μίγμα, ἐκ 32 σταγόνων πυρέθρου ἐντὸς
125 γραμμαρίων ἁλκοόλ.

Τὸ μίγμα αὐτὸ εἶνε πολὺ ἰσχυρὸ καὶ συγχρόνως πολὺ σπῆτικόν
κό. Ὅα τὰ διαλύετε λοιπὸν ἐντὸς ὕδατος κατὰ τριάντα φορές
μεγαλύτερας ποσότητος καὶ θὰ ἐπαλείψετε μετ' αὐτοῦ τὰ οὐλα.
Ἐὰν τὸ στόμα σας εἶνε ὀλίγον φλογισμένον, μπορείτε νὰ χρη-
σιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθον συνταγήν:

Ὁξυγονοῦχον ὕδωρ 10 σταγόνες, νετραλιζέ μετ' αὐτοῦ 100 γραμ-
Βορικὸν ὀξὺ 3 γραμμαρία.

Δυὸ κουταλιές ἐντὸς ἐνὸς ποτηρίου ὕδατος χλιαροῦ.
Μετ' αὐτῶν διαλύει πλένετε ὅχι μόνον τὸ στόμα σας,
ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸν οὐρανίσκον.

Συνιστῶμεν πάντοτε τὸ χλιαρὸν νερὸ δι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὶς
πλύσεις, γιὰτὶ τὸ ζεστὸ τὸ κρύον φθείρει τὸ σμάλτο τῶν δον-
τιῶν.

Καὶ ὅταν λέμε, φυσικὰ, νερὸ χλιαρὸ, ἐννοοῦμε νερὸ δρασμένον
πού θὰ τὸ ἀφῆστε νὰ χλιαρῇ.
Διὰ τὰ δυναμώσουν τὰ οὐλα καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ φλόγωσις
τοῦ στόματος, συνιστῶμεν ἐπίσης τὸ κάρδαμο. Ὅα πλένετε ἑνα
μάτσο κάρδαμο μέσα σὲ δρασμένον νερὸ καὶ εἵπεται θὰ τὸ στί-
ψετε καλὰ γιὰ νὰ βγῇ ὁ χυμὸς του, μετ' αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀποφύ-
γετο τὸ στόμα καὶ στὸν οὐρανίσκον.

Ὁ χυμὸς αὐτὸς ἔχει ἰδιότητες ἀντισκορβουτικές.
Ἐὰν ἡ φλόγωσις τῶν οὐλῶν συνεχίζεται, μπορείτε ἐπίσης νὰ
κάνετε καυτηριάσεις. Μὰ πρέπει νὰ γίνων ἀπὸ χερὶ ἐπιδέξιο
καὶ ἐλαφρό.

ΤΑ ΤΕΧΝΗΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἄλλοτε, ὅταν ἐπεφτε κανενὸς ἑνα δόντι, ἐπερίμενε νὰ πέσουν
ὅλα γιὰ νὰ τοποθετήσῃ ὁδοντοστοιχία.

Ἡ πραγματικὴ ὡστόσο φιλαρέσκεια ἐπιβάλλει ν' ἀντικατα-
στήσωμε ἀμέσως καθὲς δόντι πού θὰ μᾶς πῇ.

Ἡ ὁδοντοιατρικὴ ἐφθασε σὲ τέτοια τελειότητα κατασκευῆς τε-
χνητῶν ὁδόντων, ὥστε θὰ ἦταν παιδιὰ ὁδὸς σήμερα νὰ διατάσω-
με νὰ συμπληρώσωμε καὶ τὸ ἐλάχιστον κενὸν πού θὰ δημιουργηθῇ
στὶς σιαγόνες μας.

Ἀν μᾶς σπᾷσῃ ἑνα δόντι χωρὶς νὰ καταστραφῇ ἡ ρίζα, θὰ
προτιμῶμε νὰ τὴν διατηρήσωμε μετὰ προσοχῆς καὶ ἀφοῦ τοῦ
καμώμε τὴν ἀπαιτούμενην περιποίησιν καὶ ἀντιστήσῃ τὸ ποθετοῦ
με ἑνα δόντι, τὸ λεγόμενον πιδόν, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς
εἰς τὸ οὐλον, κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε καὶ τὸ πιδόν ἐξοικισμένον
μετ' αὐτὸν νὰ μαντεύσῃ τὴν πλαστικότητα.

Τὸ μόνον κακὸ αὐτοῦ τοῦ δοντιοῦ εἶνε ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ μασ-
σηματος ἡ ὁποία κεντὰ τὸ πιδόν ἐπὶ τῆς ρίζας, καταλῇ νὰ με-
γαλῶσῃ τὴν κοιλότητα ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶνε τοποθετημένον. Τὸ
δόντι κουνιέται καὶ πέφτει.

Ἀς προσέχωμε ἐπίσης μὴ τὸ καταπιούμε! Καὶ ὅς τὸ μεταχει-
ρίζαστε σάν ἑνα εὐθραστο στόλισμα.

Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἀντικαθιστοῦμε τὰ χαλασμένα δόντια μετ' αὐ-
τοῦ τεχνητοῦ γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

- 1) Ἡ μασσησις τῶν τροφῶν γίνεται κανονικῶς καὶ ἀποφεύ-
γουμε τὶς ἀσθένειες τοῦ στομάχου.
- 2) Ἐλαττώνομε τὴν ἐργασίαν τῶν ὑπαρχόντων ὁδόντων καὶ
ἐπομένως παρατείνουμε τὴν διάρκειάν των.
- 3) Τὸ στόμα διατηρεῖ τὸ νεανικὸν τοῦ σχῆμα καὶ τὰ μάγουλα
τὴν στρωγγυλότητά των.

Μερικοὶ δὲν δοῦναι τὴν ὁδοντοστοιχίαν των κατὰ τὴν νό-
χταν, ἐνῶ ἄλλοι τὴν τοποθετοῦν σ' ἑνα ποτήρι μετ' νεροῦ. Σχετί-
κως πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν γνώμην τοῦ ὁδοντογιατροῦ.

ΛΙΟΝΕΛ ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
Διήγημα υπό ΑΔΩΝΑΣ

— Κατίνα, ρώτησε η Λένα μπαίνοντας στο σπίτι της, ήλθε ο κύριος;

— Η υπηρέτρια την εκύτταξε ξαφνικαράκι. «Η Λένα είχε πετάξει διαστρικά επάνω στην πολυθρόνα του χώλου τη γούνα της και το καπέλλο της και φαινόταν φοβερά ταραγμένη.

— Τι με κυττάς λοιπόν έτσι; την ρώτησε. Δεν ακούσεις;

— Μα, κυρία, απάντησε η υπηρέτρια, είναι όμως έτσι και μισή η ώρα κι ο κύριος είπε ότι θα έρθει στις δέκα.

— Ένα θάρος ξέφυγε από το στόμα της Λένας. Περιέργη! Πώς της έφτανε ότι είχε άρρωστο;

— Καλά, καλά, απάντησε η υπηρέτρια στην κρεβάτοκαμάρα της. «Ετοιμάσε μου το μπάνιο.

Χωμένη τώρα ως τον λαιμό μέσα στο ζεστό νερό, άφηνε να ξεκουράζεται το ελλύγιτο νεανικό σώμα. Τι κουραστική μέρα η σημερινή! Και πόσο είχε φοβηθεί μήπως εμείς τον «Αλέξ» οπότε! Θα την κυττούσε με το ψυχρό του βλέμμα και θα καταλάβαινε πως κάτι συμβαίνει.

— Ω, όχι αυτό, δεν θα το ήθελε ποτέ! Ο «Αλέξ» ήταν δέκα πέντε χρόνια μεγαλύτερος της. Ψηλός, αδύνατος, με όλη την γοητεία των γκρίζων κροταφών, με τα σκληρά άσπαστρα γκρίζα μάτια του, με την θαρραλέα θερμή φωνή του — την φωνή αυτή που συνήρανε τους άκρως του στο δικαστήριο και στην όποιαν ιδέα να όφειλε κατά πολύ την λαμπρή δικηγόρική του καριέρα — δεν άργησε να ξετρελαίνει την Λένα που ήταν τότε ένα κακομαγειρεμένο πλουσιόκοιτο εικοσι χρόνων.

Εξήγησε να τον πανδρεύει αν και είχε ακούσει από διαφόρους πως ο «Αλέξ» είχε στη ζωή του έναν μεγάλο άτυχο έρωτα και πως αγάπησε πάντα αυτήν την άλλη. «Επίστεψε πως θα τον κάνη να την δεχάσει κοντά της.

— Ένα χρόνο όμως τώρα που ήταν παντρεμένοι, δεν έπαυε να την θεωρή παιδί, δεν την αίσθανθηκε ποτέ ως γυναίκα, με λίγα λόγια είχε μείνει γι' αυτόν μια μικρή κοκλίνα πολυτελείας και τίποτε άλλο.

Αυτό άρχισε να την κουράζει και σιγά σιγά έγιναν μέλας μέλας της, μολοντί τον αγαπούσε πολύ, ένα αίσθημα φόδου. Τώρα, εδώ και μια εβδομάδα, τρέμει η καρδιά της μήπως ο «Αλέξ» ανακαλύψει τα ψέματά της.

Αυτο φέρει που ήρθε απότομα από αυτόν σπίτι και τοδότε μια γελοία δικαιολογία εκείνος δεν έμεινε καθόλου.

— Θεέ μου! Γιατί δεν έμεινε; σκέπτεται τώρα η Λένα θυγατέρα από το νερό και περιγράφει ένα χνουδωτό μπουρνούζι. «Αν ο παπιαζέται τίποτε και δεν μιλάει;

Σαπλώθηκε στο κρεβάτι. Τι κουρασμένη ποτέ είναι! Τι δύσκολο να ζή καμιά διπλή ζωή! Θάθελε τόσο να κοιμηθεί άσυταχώς όμως άποψε θα περηνόναρουν στον Τέλη.

Πότε θα περάσει και η σημερινή θρασύς; Τρέμει τόσο, όταν είναι με τον Τέλη και τον άνδρα της μήπως προσδοχή.

— Καλησπέρα, Λένα!

Τινάχθηκε τρομαγμένη. Μα την κινήσει της το μπουρνούζι έγκυστερσε, αφήνοντας γυμνό έναν θα λουδινο λεπτό άνω.

— Ο «Αλέξ» εκύτταζε την γυναίκα του. Τι βίαιη ήταν η γυναίκα που αυτόν αυτόν χροιά φωτοτέλειαν των λυμένων μαλλιών της. Θα μπορούσε να τον ποζάρει, έτσι όπως ήταν για ένα ταμπλό που θα τον μαζών η «Αθωότητα»!

— «Η «Αθωότητα» έσκέφθηκε ο «Αλέξ» σφίγγοντας με θυμό τις

γροθίες του — Γιατί τρώαξες; την ρώτησε.

— Νά, ήμουν λίγο άφηρημένη. Σηκώθηκε και άρχισε να ντυνεται. «Όταν έπερασε το λεπτό με ταυτό της φόρεμα, έκδοσε στην τουαλέτα της και άρχισε να μακιγιάρται.

Μέσα από τον καθρέφτη είδε τον «Αλέξ» έτοιμο. Την επλησίασε, στάθηκε από πίσω και δάχνοντας τα χέρια της στους ώμους της, την αγάπησε να τον κυττά από μέσα από το κρύσταλλο.

— Λένα, την ρώτησε, τί έκανες το απόγευμα;

— Με χέρι που έτρεμε, η Λένα έπερασε ένα σύννεφο πουδρας στο προσώπο της για να κρυφή την άμνηστιά της.

— «Ω, τίποτα το σπουδαίο, απήντησε δίδων αδιάφορα. Πήγα στην μωδίστρα, έπερασα και από την Καίτη.

— Δεν πήγες πουθενά άλλο;

— Την ρώτησε εξακολουθώντας να την κυττά με προσοχή από τον καθρέφτη.

— «Όχι!

— Και δεν συνήνητες κανένας;

— Μα όχι λοιπόν, απάντησε θυμωμένα η Λένα και σηκώθηκε, έπάνω. Μη με κυττάς έτσι, ποτέ είπες θλάνοντας την ειρωνεία μέσα στο βλέμμα του, δεν είμαι κακούργος από τον όποιον προσποιείσαι να αποσπάσης την όμορφότητά του. Και αφού λοιπόν επιμένεις τόσο πολύ να μετρήσεις, όριστε!

— Άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου της και πήρε ένα μικρό θα λουδινο κουτάκι.

— Σου αγόρασα ένα ζευγάρι χρυσά κουμπιά. «Ηδεια να σ'αδωσω σήμερα το θαδούμα εσύ με τις έρωτησεις σου...

— Επέταξε το κουτί στην τουαλέτα επάνω και ριχθηκε στο κρεβάτι, κλαίοντας με αναφυλλήτα.

Τέλος πάντων έξοσασε! Μια εβδομάδα τώρα αυτά τα διάφορα ψέματά που του έλεγε, είχαν γίνει ένας κόμπος που την έπνιγε.

— Ατάραχος, ο «Αλέξ» έκδοσε στο κρεβάτι και την εσέγκωσε στην αγκαλιά του.

— Φτωχή μου μικρούλα, τί φταίς εσύ!

Καλά της το είχε πει τότε ότι κάνει μια τρέλα. Μεθυμένη & πο νεανικό ενθουσιασμό, παντρεμένης έναν ανδρώα ωριμό, γυναικά, στην κοινωνία, με ωραία κομάρια. Οι φίλες της την φθονούσαν. Τώρα όμως με το κύκλωμα που χροιά έκαστασε ότι πανδρεύθηκε έναν άνδρα μεγάλο, πολλά σχολο, σαδάρ, και έτσι τελείως αλυσμένη, εξήγησε τη ζωή από τον Τέλη, τον καλύτερο του φίλο που ήταν και κατά πολύ νεώτερός του.

— Λένα, της είπε τρυφερά, πάψε να κλαίς! Βλέπεις ότι είχα δική σου σουβλεγα πως δεν είσαι ακόμη γυναίκα, αφού δεν μπορείς να κρυφής, να πης ψέματά. Σήμερα το απόγευμα, Λένα, ήσουν με τον... — έδισσας, δεν ήθελε να πη έραστή — να, τέλος με τον άνθρωπο που αγάπησ.

Τινάχθηκε τρομαγμένη.

— Είσαι τρελλός, τρελλός!

— Ναι, Λένα, φαντάσασα τρέλως από λύπη και απογοήτευση. Νά πάρε αυτό το Χριστουγεννιάτικο δώρο που δεχάσες μέσα στο αυτόκινητο του «Αλέξ». Είλε η διαμαντένια σου καρφίτσα. Είδες που είχα δική, συνέχισε ειρωνικά, όταν σουβλεγα να την δώσης να διορθώσουν το κούμπωμα; Βρήκα τον Τέλη στη λέσχη. «Έπαινε να με φέρει στο σπίτι με τ' αυτόκινητο του που ήταν άγρια γεμάτο από το άρωμά σου. Μόλις έκδοσε, σ' έβηκα την κορφή. Δεν το είπα λέει, τον ρώτησα μόνο, αν σε είδε και το άρνηθηκε.

Σηκώθηκε απότομα επάνω και άρχισε να σηματοειν νευρικά.

— Μα γιατί αυτό το ψέμα; Γιατί αυτή η άωνια; Θάταν όπου θαί να σε είχε έβη και να σε φέρει σπίτι; Θάταν η πρώτη φορά;

— Έκδοσε κουρασμένος στην πολυθρόνα, σφίγγοντας τα χέρια του πάνω υπεφρε, πόσο πολύ πο μύσσε, την αγάπησε λοιπόν τόσο πολύ η Λένα; Και η άλλη; Είλε λοιπόν καταρρώσσει η μικρούλα αυτή να τον κάνη να την δεχάσει κοντά της; Μα όχι, δεν ήταν δυνατό! Με την άλλη τον συνέδεε ιερός δεσμός, μια όχη, σήμερα όλα αυτά ησαν παρελθόν, σήμερα γι' αυτόν την Λένα που τον αγάπησε με τον καλύτερο του φίλο, «Α, πόσο καλαίειν τώρα έναν δολοφόνο! Μόσα σ'! αυτά του τρυγίριζε α κόμη η φράση μιας εγκαταλειμμένης ερωμένης του. «Μια μέρα, κάποια θα έβρεχί να σε κάνη να πενήσες! Και αυτή ήταν η Λένα με τα παιδικά άνω ματά, η γυναίκα του! Και τώρα, σε λίγο, θα τους έβλεπε μαζί στο σπίτι του Τέλη. «Α, ναί, θάταν ώρα να πη τα μεσάνυχτα ακριβώς σ' όλους εκεί τους γνωστούς ότι κανέ Χριστουγεννιάτικο δώρο στον Τέλη την γυναίκα του. «Αλλά πάλι, όχι, δεν έπρεπε να της κάνη κακό. Θά χωρέαν δάδουσα.

— «Ελα, πάμε, της είπε σε λίγο, γιατί θα μάς περιμένουν. Μη φοβόσαι ο Τέλης δεν φαντάζεται τίποτα. Δεν έμειλινσε.

Σιωπηλοί και οι δυο μέσα σ' αυτόκινητο, την αίσθανόταν να τρέμει κάτω από το γούνινο παλτό. «Εγώ ούς και την εκύτταζε. Το πρόσωπό της είχε πάρει μια παράδοξα άρρωστημένη έκφραση, που του έκανε κακό. «Εφάσαν την εδωθήσε να καταβή γιατί κατάλαβε πως ήταν έτοιμη να πέσει.

Μέσα στο δρόμο οπότε έβασίλευε μια παράξενη ήσυχία.

— Περιέργη, έσκέφθηκε ο «Αλέξ», είχε βήθ άργα και δεν ήρθε ακόμη κανείς!

— Καλησπέρα σας!

— Η φωνή του Τέλη αντήχησε κακόνα σ'! αυτή α.

Πλησίασε τη Λένα και της έβη, λησε το χέρι.

— Τι όμορφα! έσκέφθηκε ο «Αλέξ» κα'ώς τον χαιρετούσε.

— Ασφαλώς η γυναίκα του τώρα θα προσπαθήσει να πληροφορηθή τον φίλο της ότι τους ανακάλυψε. «Αλλά όχι, δεν θα τους αφήσει να συνεννοηθούν.

— Τι σημαίνουν όλα αυτά; ρώτησε απότομα τον Τέλη. Πού είλε ο άλλος;

— Νά, έβρε, απήντησε λιγανά, θισμένη ο νέος την τελευταία στιγμή έσκέφθηκε πως θάταν καλύτερα να σεβενιόναρουμε μόνοι μας, οι τρεις μας.

— Περιέργη, λυγικό τοίγωνα! έσκέφθηκε ο «Αλέξ» με πίκρα. «Ασφαλώς κάποια παγίδα έχουν στην σελ.

— «Ας περάσωμε στο σαλόνι, είπε ο Τέλης πλάνοντας το χέρι της Λένας.

— Ο «Αλέξ» προχώρησε έμπρός.

— Ενώνησε, πως θα ξεφύγισι από πόνο καθώς τους αίσθανότανε τόσο κοντά τους δυο.

— Άνοιξε την πόρτα του σαλονιού και σταμάτησε απότομα. «Επάνω στο χαλί, ένας κατάξανθος μικρούλης άς τριών χρόνων, ο γιός του, ο γιός της γυναίκας που πέθανε στον τεκετο πριν προλάβη να νομιμοποιήσει τις σχέσεις των, έπαίξε με μια πολύχρωμη κινούρα για μπαλά.

— Αμύλητος με τα χαρακτηριστικά τρεπνήμενα από τον πόνο, έπεσε θάρους σε μια πολυθρόνα.

— Έτρεξε η Λένα και γονατίζοντας έμπρός του, του έχάδευε τα κεφάλι.

— Συγχώρησε με, «Αλέξ, του ψιθύρισε. Τάμαξα λίγον καιρό με τα το γάμο μας. «Ενα ανώμικο γράμμα με πληροφορούσε για την ύπαρξη του παιδιού. Δεν σου έμειλινσε, έσέδωσθηκα το μουσικό σου. Είλε λίγος καιρός όμως τώρα που με είδωποισαν πως η γυναίκα που το έφροντιζε πέθανε. Πήρα τον μικρούλη και τον έφερα στον Τέλη. Δεν έτόλμασα να σου μιλήσω. Θυμώεις πάντα τόσο όταν σου μιλά κανείς για το παρελθόν! Αποφάσισα να σου το πω σήμερα, που γεννιέται ο Θεός της «Αγάπης και της Συγγνώμης. «Ίσως να έπρεπε να το μάθαινες

αμέσως, μά φοβήθηκα. Είμαι, τόσο λίγο γυναίκα σου.

— Λένα!

— Έπιασε με τα δυο χέρια του το πρόσωπο της γυναίκας, του και το παλσίασε στο δικό του.

— Πόσο πολύ όποφειρε σκεφτόταν η Λένα καθώς ενώνωθε την άναπνοή του να της κάνει το προσώπο.

— Ένα πλήθος από φίλες ρυτίδες που για πρώτη φορά τις έβλεπε η Λένα, έκυκλώσαν τα ματιά του.

— Λένα, πως θα με συγχωρήσεις, ψιθύρισε, έαυ και ο...

— Σταμάτησε και εκύτταζε γύρω του. Το σαλόνι ήταν άδειο. «Ο Τέλης από την πρώτη στιγμή τους είχε αφήσει μόνους.

— Σας!... Δεν πρέπει να μάθω τίποτα εκείνος, απήντησε η Λένα. Είλε τόσο λεπτός τόσο φίλος σου!

— Ναι, Λένα, τόσο λεπτός κι' εγώ τόσο χυδαίος! Συγχώρησε με, γιατί έφάνηκα τόσο ανάνδρος κρύβοντας την ύπαρξη του παιδιού μου. Δεν σ' αγαπούσα τότε μά δεν ήθελα και να σε χάσω γιατί είχα ανάγκη του γελίου σου, της νιότης σου. «Επειτα αν πρόο, λίγο σου έφερθηκα, προσέχικα ήταν γιατί σήμερα για πρώτη φορά καταλάσα πως σ' αγαπούσα. «Η ιδέα ότι σ' έχανα, μ' έτρελλαν.

Σήμερα το βράδυ, μαζί με την αγάπη μου για σένα, ανακάλυψα πως είσαι μια ηρωική κοκλίνα, είσαι η γυναίκα μου! Μέσα μου πια δεν ζή η άλλη, η νεκρή... Κι' όμως την αγαπούσα τόσο...

— Σταμάτησε απότομα. Για πρώτη φορά η Λένα έβλεπε να τρέχουν δάκρυα από τα μεγάλα γκρίζα μάτια του. Αγκάλιασε το κεφάλι του και τούφισε στο στήθος της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ένοιαζε μέσα της. Πονούσε να τον βλέπει να όποφειρε, μια συγχρόνως μια ακράτητη χαρά, πλημυρία της ψυχής της, ναδωνόταν τον για πρώτη φορά αδύνατο και έχοντας ανάγκη της α' απης της.

— «Αλέξ, του είπε σιγά, δεν θα πάψης ποτέ να την αγάπεις αν α γαπάς το παιδί της, το... παίδι μας!

— Λένα!

— Ναι, «Αλέξ, βλέπεις ότι σου το λέω άποψε. Δεν μπορείς να μου άρνηθής μια τέτοια θρασύδα, ένα τόσο ωραίο Χριστουγεννιάτικο δώρο.

— Έσκυψε και την έβησε παράφορα, γεμάτος εδγνωμοσύνη και έρωτα.

— Με συγχωρείτε που διακόπτω τις τρυφερότητές σου, είλε ο Τέλης άστειλουμένος για να κρύψη την ταραχή του. Μα έρχομαι να πάρω τον κύριο από εδώ στον όποιον από τώρα βινετε το κακό παραδείγμα. «Ώαία κατάρσας! «Όριστε ο νεαρός μουδρεξέ χαλί και τα κινούργια του τα ρούχα.

— Μην τον άκους απήντησε ο «Αλέξ» κυττώντας τρυφερά τη γυναίκα του. Πρέπει, να συμβήσιν, γιατί το χρόνο θα καταδράζεται το χαλί του διπλά και μάλιστα από έναν κύριο που θα τον λένε Τέλη.

ΑΔΩΝΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

—Πιστεύετε ότι ο Πετραχειλός είναι άνθρωπος στον όποιο μπορεί νάχη κανείς έμπιστοσύνη;

—Έγώ θα του έμπιστευομουν τη ζωή μου!

—Ναι, αλλά εγώ θέλω να του έμπιστευθώ κάποιο πράγμα άξιας.

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

—Ο μικρός: Τι θα πη μπαμπά, μητρική γλώσσα;

—Ο πατέρας: (τομοσγμένος): Σώπα, σώπα προς Θεού! Μη μου την θυμίζεις.

ΠΟΣΑ ΑΝ ΤΟΥ ΕΙΠΕ

—Τι σου είλε η γυναίκα σου χθες που έβηρισε άργα στο σπίτι;

—Δεν μπορεί να σου το έπαινα λάθος τώρα. Σε μια ώρα πρέπει να πάω στο γραφείο μου.

ΜΟΝΑΞΙΑ...

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

— «Ωριμένως η ζωή είναι πολύ κουτή. Κουτή σαν τα λαχανά!

Μ' αυτά τα λόγια η Μαντέλιν Ρονσιάν, άπειλομένη από τα δύκα χρόνια συζυγικής ζωής, που έπερασαν χωρίς κανένα θέλητρο, έβηκε από το σπίτι της.

— Η ρεκλάμα μιας έορτης που θα δινόταν στις όχθες του Σηκουάνα την παρέσυρε ως εκεί. Το θέαμα την άποσπασε για μερικές στιγμές από τη μελαγχολία της.

— Η Μαντέλιν στην αρχή ένθουσιασμένη, όπέκυψε σε λίγο στη θλιβερή έντοπωσι ότι ήταν μόνη στο μέσον ενός πλήθους.

— «Ωραιος καιρός, κυρία, έμουρλούρισε κάποιος.

— «Ακόμη καλύτερος από τον άνδρα μου» απάντησε η έσώτερη φωνή μιας συνειδήσεως πολύ αυνείτητης. Πιο πέρα, άκουσε: «Δέχεσθε ένα τραύ!», «Αξιοθρήνητος Τι κενόν!

Μα καθώς έξαγριωμένη έπετάχυνε το έμμα της, μια τρίτη φωνή την έχάδεψε μ' αυτές τις λέξεις: «Θά μου άρεσε πολύ να περάσω

μια ώρα μαζί σας».

— Για ποιάν με παίρνετε, κύριε;

— Μια ώρα απλώς για να κουβεντιάσωμε.

— Ναι, έβρω, έτσι λένε κι' έπειτα... κι' έπειτα...

— Κι' έπειτα τί; Δεν είσθε άρκετά μεγάλη για να...;

— «Ω, ασφαλώς!

— «Το έγκατεστάθσαν στην ταράτσα της «Καρατέλα».

— «Αγνώστη φίλη, άρχισε εκείνος, το τέλος αυτό της ημέρας είναι πολύ όμορφο, ώστε να μην μπορώ να σας άποκρύψω όλη μου την εδγνωμοσύνη. Και πρώτα πρώτα πως σας λένε;

— Μαντέλιν.

— Μάντι! Αγαπητή μετανοούσα άμαρτωλή!

— Ποιός σας είλε ότι...;

— Το όνομά σας που είναι ένα πρόγραμμα και που μου δίνει την άδεια να σας μιλήσω με ειλικρίνεια...

— Έχετε τούπε!

— Μην βιάζεσθε. Θά ιδήτε. Τα πρώτα έμμάτα του έρωτος είναι βία. Πρέπει να έρωμα να τα έ. πειραδώνουμε. Σαθίητε! Το σκοτάδι άρχίζει να μάς σκεπάη και ήδη το χέρι σας πλησιάζει το δικό μου. Και ήδη το πρόσωπό σας

αγγίζει το δικό μου...;

— Συγγνώμη, έσείς είσθε έκείνος που...;

— Ναι, μά άναποκρίνεσθε... Πειραγμένη, άπομακρύνθηκε για μια στιγμή. «Εκείνος έπωφληθήκε για ν' άπαντήση.

— Κι' έπειτα, μικρή μου Μάντι, θέλεις ν' άγαπήσης και παρκα λείες τον θό να σου χάριση μια ώρα έπινγείου Παραδείσου.

— Έπροσέξατε ότι μου μιλάτε στον ένικό;

— «Όχι, μά τί σημασία έχει;

— «Αντίθετα, έχει μεγάλη σημασία!

— «Εστώ! Δέχομαι. Μά θέλπε να συγχρόνως όλο το κακό που έκάσατε. Έχαλάσατε όλη την όμορφία.

— Εκείνη έόπισσε, ενώ τα χέρια τους έσφίγγε το ένα το άλλο. Μά η Μαντέλιν είχε πάντοτε ως άρχην το πέσμα.

— «Η ώρα έπερασε, πρέπει να γυρίσω.

— «Αφήστε με να σας συνοδεύσω... Νά φωνάσω ένα ταξί;

— «Όχι, προτιμώ με το λεωφορείο. Είλε πού ασφαλές. Πλατεία Σαιν Λαμπέρ, έχω να ρίξω ένα γράμμα.

— Κάθεσθε μακριά;

— Στην Κουάντ. Είλε έμφρηστη

τοποθεσία...

Διήγυσαν πολυ γρηγορά το Σάστημα αυτό και η καρδιά της Μάντι χτυπούσε δυνατά όταν στο σκοτάδι κάποιος γυνάικς άκούσε την άνδρική φωνή που την έχάδευε:

— Λοιπόν, Μάντι... μ' άφήνετε;

— Θέλω να ιδώ αν είσθε τζέντλεμαν.

— «Εστώ! Θά ιδήσι!...

Τά χέλια άγγίζουν το ένα το άλλο και έπειτα τραβήχθηκαν χωρίς να άκούμησουν, γιατί έκείνη είχε ύποσχεθή στον έαυτό της να πη «όχη» και εκείνος είχε όρκισθή να φερθή σαν κυριός. «Εχαίρετότε το λεωφορείο που άπήγαγε την κατάρκτη του και έδουλόθηκε στις σκέψεις του για ν' άπολαύση το όνειρό του. Δεν ήξερε ότι έκείνη έμετανοούσε ήδη, ότι ήλπιζε ένα άπτόμο σταμάτημα, μιάν έπίκλησι από μέσα από το σκοτάδι, ένα θαύμα που θα την άφωκίζε.

«Αλλοιόμονι! Το θαύμα δεν έγινε. Μια καινούργια μοναξιά την έπάγωνε με το σάβανό της και καθώς ξαναγύρισε στην πραγματικότητα, έμουρμούρισε: «Αν τουλάχιστον ήξερα το όνομά του»

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΤΟ ΧΟΛΛΑΝΔΟΝΤ ΧΩΡΙΣ ΘΡΥΛΟΥΣ

Εξωφρενικά Χριστούγεννα άστέρων

— Η μεγάλη κινηματογραφούπολη ζή τις ημέρες αυτές μέσα σε μιάν έντελως διαφορετική ατμόσφαιρα από την όπολότητα περίο, δο του χρόνου. «Η αλφονία κινήσις και ο έλιγος της δράσεως έχει σταματήσει στα στούντια της Μέτρο Γκάλνιτον, της Γουόρνερ και της Παραμάουντ. Είλε οι διακοπές των Χριστουγέννων και όλος ο κόσμος έξκουράζεται και ετοιμάζεται να περάση εύχόρητα τις έορτές και να μπη με γέλια και χαρές στον καινούργιο χρόνο.

— Απ' όλους τους «Αμερικανούς οι όθοποιοι του κινηματογράφου χλιντούν με περισσότερο κέφι τα Χριστούγεννα. Κανείς τους δεν παραλείπει την ημέρα αυτή να ξεφαντώση και όλοι άνεκαίρετως από τον πρωταγωνιστή και την πρωταγωνίστρια που το φωτεινό άστέρι τους λάμπει στο κινηματογραφικό στερμαίο μέχρι τον τελευταίο κομπάρσο ή την πηό άσημη μπαλλερνιούλα, μεθουν, χορεύουν και γελοούν με όλη τους την καρδιά.

Τά Χριστούγεννα δεν είναι ποτέ χιονομένα στο Χόλλυγουντ, γιατί εκεί δεν χιονίζει ποτέ. «Η Καλιφορνική άκτη είναι τόσο γλιερή, ώστε κατά τον Δεκέμβριο χλινονται συστηματικά θαλάσσια λουτρά. Αυτό έδέβαια δεν έμποδίξει τους άστέρας να έορτάσουν τα Χριστούγεννα καλύτερα από κάθε άλλο σημείο της γής. «Εκείνοι που έχουν άφιερώσει την ζωή τους στο να διασκεδάζουν τους άλλους, θέλουν κάποτε και αυτοί να διασκεδάσουν για τον έαυτό τους.

Μόλις λοιπόν μπη ο Δεκέμβριος σε κάθε παράθυρο έμεινί ζετα ένα μεγάλο στεφανί από φύλλα και άνηθ και με μακρούς κορδέλλες. Αυτό είναι το προήνεμα της έορτης. Στους δρόμους έλέπε άνθρωπους φορτωμένους με άσπρα μικρά έξματα, είναι τα δάρα που θα προσφερθούν στους φίλους. «Η ποικιλία των δώρων αν δεν είναι άπείλιντα, άρχίζει από μια άπλη πουδρίέρα που στοιχίζει ένα δολλάριο και φθάνει σε τι μάλφη που στοιχίζουν περιούσιες.

Τά αμερικανικά χιούμορ δεν χάνει έδω τα δικαιώματά του. «Ο λες οι φάρσες έπτερόνται και όλοι μαζεύονται γύρω από το Χρι

ρωτευμένο έστειλε κάποτε στην Καίτη Γκάλμαν δέκα χιλιάδες τριαντάφυλλα! Μαντέλινος δε ότι δεν θα ήξερε τί να τα κάμη, της έστειλε και ένα άνάλογο άριμό άνθοδοχείων. «Ο Βάν Ντάικ, ο διάσημος σκηνοθέτης έτυχε να πη μια μέρα ότι έχει άδυναμία για τα μικρά σκυλάκια. Τά Χριστούγεννα δέχθηκε έκ μέρους του φίλου του Τζών Ντίλιγκαν δώδεκα θαυμάσια σκυλάκια της Νέας Γής. Τέλος ο Κλάρκ Γκέμπλ δέχθηκε κάποτε ένα τεράστιο χοίρο μερι έπί του όπολου ήταν χαραγμένη η εικόνα του. Το δώρο αό το προήρχετο από την διάσημη σναδέλφο του Γκρέτα Γκάρμπο.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, όδησά το έράδυ του περιφήμου «ρεβενίον» έτοιμάζονταν...

— Φοδέρη πράγματα στο Χόλλυγουντ.

Χριστούγεννα στο Χόλλυγουντ!

— Όλες οι έπαύσεις των εύτυχισμένων άστέρων πρώτου μεγέθους είναι κατάφωτες από εκατοντάδες λούχρωμα λαμπιόνια και πρόβόλουν ανάμεσα στους άνθισμένους κήπους μέσα στο σκοτάδι της νύχτας σαν έξωτικά παλτία παραμυθιών.

Μόλις άνηήσουν οι δώδεκα χτύποι του ρολογιού άρχίζει η διάνομή των δώρων. Προηγούμενος όμως κάτω από το δένδρο δίδεται το Χριστουγεννιάτικο φιλί. Το φιλί αυτό δίδεται κατά τον άμερικανικό τρόπο στο σπίτι. Είλε φιλί κινηματογραφικό, και το όποιο τά χέλια συναντώνται και μένουν ένωμένα όπως στην όδωή επί ολόκληρα λεπτά.

Στο Χόλλυγουντ τά Χριστούγεννα είναι ένα ένδοξο άνακωχέρι. Βλέπουμε την δεινότητα που μεσουργεί σήμερα να άγκαλιάση την σιναι δελφο που θα την έπισκιάη αύριο. Και οι χέσινοι διαζευγμένοι άναλλάσσουν σήμερα φίλδια, γιατί στο Χόλλυγουντ η ζωή είναι όμοια με την ζωή ολκοτροφέου πλοίου η μοναστηρίου.

Και τά βέλη κανείς δεν μπορεί να άποφύγη τον άλλον. Τά Χριστούγεννα είναι η έορτή της άγάπης και της φίλιας. Την ημέρα αυτή εγκαταλείπονται οι νικητές έμποδία του Χόλλυγουντ και όλοι μαζεύονται γύρω από το Χρι

στουγεννιάτικο δένδρο
ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Τι τρώγουν άρα γε τά Χριστούγεννα οι πραγματικοί «Αμερικανοί; Ίδου το μενού που άπήλαυσαν πέρισι οι προκεκλημένοι έδως νέου ζευγαριού του Χόλλυγουντ, του Κάρυ Γκράντ και της «Μιρέντα Τσερρίλ.

— Στρεβία με κοκτέιλ, κονσομέ, γλυκίσματα, έλνές, χήνα ψητή, σουφλέ από πατάτες, κομπόστα, φασολάκια & λά κρέμ, σαλάτα με άνανα, άγγλική πουδρίγα με μπράντυ. «Ας σταματήσω όμως έδω γιατί σας άνοιξα άρκετά την όρεξη.

— Ίσως το μενού αυτό φανή παραένο σ' έναν Ευρωπαίο, έκει κάτω όμως η όρεξις των κατέσμενών είναι ιδιότροπη και έξαρτάται από πολλά πράγματα. «Ο Γκάρρυ Κούπερ τρώγει δυο φορές από κάθε φαγητό με την έλπίδα να παχύνη λίγο. «Αντίθετος η Τζόαν Κρόφορντ δεν βάζει στο στόμα της σχεδόν τίποτε από φόβο μήπως παχύνη.

Οι «Αμερικανοί άσכולούνται πολύ περισσότερο με το πώς θα παρουσιάσουν παρά με το τί θαπαρυσάσουν. Ένδιαφέρονται πολύ περισσότερο για την άτφραξιν της θρασύδας παρά για το έλκεκτόν των φαγητών. «Εκείνο που πρέπει να παρουσιάζη κανείς όταν δίνη ένα πάρτυ είναι πρό πάντως η φαντασία. Πρέπει να έφερη κάτι καινούργιο, άσείο, πρωτότυπο.

Και γι' αυτό ακριβώς θα σας περιγράψω έδω μια πρωτότυπη Χριστουγεννιάτικη έορτή του Χόλλυγουντ. Χωρίς να άναφέρω το όνομα της θεντέττας που την διώργάωσε. «Αφθονεί καθώς θα ιδήτε η φαντασία, ο πλοστός και η ποικιλία και όργιάζει κυριολεκτικάς η εύθυμία.

Χριστούγεννα! Στο κεντρικό σαλόνι της έλλάας της γοήσεως είναι στήμενο καταστόλιστο ένα πελώριο δένδρο και ο φαντασμαγορικός διάκοσμος του διαμεινίου θαμπώνει και τον πιο άπαιτητικό έπισκέπτη. Τά κλαδιά στενάδων από το βάρος των πολυτιμών δώρων που θα μοιρασθούν ανάμεσα σε π' άδειάμνιο έκδηλώσεων χαράς.

Τά φοδερώτοτα όμως είναι τα έλεις. Στά μέσον του γλεντιού η οικοδέσποινα άποσπείρεται για να έμφανισθή κατόπιν... γυμνή, με ένα ολόκληρο μπαλλέτιο από γυμνά κορίτσια. «Όλες θα φέρουν την προσωπίδα του «Αη Βασίλη» στο πρόσωπό και μια ζώνη με άριθμό στη μέση. Καμένα άλλα δι

ακριτικό. «Αμα τη έμφανίσει τοδ μπαλλέτιο όλοι οι προσκεκλημένοι γράφουν σ' ένα χαρτί τον άριθμό κάτω από τον όποιο φαντάζονται ότι κρύβεται η θεντέτα. Στά τέλους γίνεται διαλογή και όποιος δεν άνεκάλυψε την γοήση δίδωχεται από το γλέντι κακήν κακάς!...

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλες αϊ γκερλες τοδ μπαλλέτιο ήσαν άρτιωτάτης άσμετικής διαπλάσεως, της τρόπου ώστε οι προσκεκλημένοι έδουλοκολεύθηκαν πολύ να άνακαλύψουν την οικοδέσποινα.

Σε λίγο άρχίζει η διανομή των δώρων. Μαζί με τα δωρίσματα σκορπούν έξ ίσου το γέλιο και την εύθυμία τά άφρατα ψεύτικα άρκουδάκια και τά έξυπνα Μίκυ - Μάους.

Μετά την διανομή οι προσκεκλημένοι περνούν σε άλλο μεγαλύτερο σαλόνι όπου τους περιμένει ένα τραπέζι άφαντάσμων πλούτου και ποικιλίας. «Η σαμπάνια ρέει άφύσχη και κάθε τόσο η άτμόσφαιρα σονείται από τον χαρακτηριστικό κρότο του άνοίγματος των μπουκαλιών.

Σε λίγο άρχίζει ο χορός. Οι μεθυστικοί ήχοι που σκορπεί η όρχήστρα παρασύρουν σε λικνιστικά βάλς ή σε μια έξωφρενική καρδιά, κα τον κόσμο έκείνο των εύτυχισμένων θνητών με τις πλούσιες έξωμες τουαλέτες και τά όπερκοψα φάρσας. Οι αίσθησεις ένθωνν σε μια νευρική υπερδιέγερση και η Χάρλου γοητευτικώτερη από όλες τις γυναίκες της θρασύδας γεινέ κρύατα πόθου και όρμών στους καθάλιερους της.

Οι άφρες περνούν!

Τά δένδρο των Χριστουγέννων γυμνωμένο από τά δώρα του έχει εγκαταλειφθή σε μια γωνία. Τά ζευγάρια άποσπείονται ένα ένα από φιλόδοξο περιβάλλον τοδ ολάνθιστου κήπου που λούζεται από τις δάδχρους άκτίες του φεγγαριού της Φωλριός, ενώ μέσα στην σάλα μια αίσθος σκορπίζει άφθονο το μεταλλο της φωνής της.

Κάπου πίσω από τά προστάτευτικά φυλλώματα των δένδρων δινεται σε σφίχτους έναγκαλιόμους το φιλί της Χριστουγεννιάτικης, καλοκαιριής θρασύδας.

«Η σόλη έχει άρχισει να ροδίζει όταν οι προσκεκλημένοι φεύγουν με τις πολυτελείς λιμουζίνες τους. Ένας πετεινός άγγέλι με το λάλημά του τον άρχο, μδ της μεγάλης ημέρας, «Χριστούγεννα στο Χόλλυγουντ».

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ



53ον

»Από μια επίθεσι τους έχω θα άδηνθω και θα τεθώ επί τα ίχνη των άρχων της συμμορίας, οι οποίοι κρύβονται τόσο καλά. Έκείμαι λοιπόν, όπως βλέπετε, διασκεδάω με γυναίκες, ξενυχτώ σ' ελευθερία κέντρα συχνά, ζω στις χαρτοπαικτικές λέσχες και περιμένω την επίθεσι, που όμως θραδύνει πολύ. Πάντως θα γίνω Μία νύχτα ή και μέρα ίσως ή επίθεσι θα γίνη και έχω θα θρωό στην ευχάριστη θέση γα τεθώ επί τα ίχνη των άρχων της συμμορίας. Και όταν τους άνακαλώσω, Ζεφρούα, θα εξαφανισθώ. Και δεν θα με ξαναδείς, καλέ μου φίλε, παρά την στιγμή που θα σου παραδώσω δεμένους χειροπόδαρά τον «Σκελετό με τα Πράσινα Γάντια», τον «Άνθρωπο χωρίς κεφάλι» και το «Παίδι της Σκατελιάς».

Αυτό, σε γενικές γραμμές, ήταν το σχέδιο του Τόμ Κόδε. Και δεν είχε άδικο ο Άμερικανός ντετέκτιβ να πιστεύει ότι άρχα ή γρήγορα οι άνθρωποι του Κόκκινου Δαχτυλιδιού θα του έπιπιδεοντο. Διότι το θράδυ της ίδιας εκείνης ημέρας, ο ύπνρέτης του ξενοδοχείου, τον έσταμάτησε την στιγμή που έδυναι και του έδωσε ένα γράμμα που άπευθυνό τον προς αυτόν.

Ο Τόμ Κόδε άπεσφράγισε το γράμμα και χαμογελώνας έδιάσε σε τα έξης:

«Κύριε Τόμ Κόδε

»Αν έχασαμε την όπιδεσι του άδαιαντωρχείου, δεν σημαίνει όμως ότι νικηθήκαμε. Πάντοτε ισχύει και παντοδύναμη η συμμορία μου, σάς παρακαλώβει έί μια πρόσ έθιμα και θα σάς πλέξη την στιγμή που θα νομίσω εκείνη κατάλληλη.

Ο «Σκελετός με τα Πράσινα Γάντια»

Ο Τόμ Κόδε, χωρίς να παραχρή καθόλου, έδιπλώσε το γράμμα, το έθεσε στην τσέπη του και έμυθύρισε:

— «Ωλράτ! Αυτό ήθελα, αυτό έπεριμένα και έχω. Άς πάμε τώρα να διασκεδάσουμε...»

Μήκεσ' ένα άμάξι που έπερίμενε έξω από το ξενοδοχείο και είπε στον άμαξά:

— Παλνιάρκι μου, πήγαινε με στον «Μαύρο Γάτο».

ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΒΑΛΕΡΥ

Παρ' όλη την άποτυχία της έπιχειρήσεως του άδαιαντωρχείου ο κόμης ντε Λαντώμ — που δεν ήταν άλλος από τον «Σκελετό με τα Πράσινα Γάντια» — έράνηκε πολύ γενναίως προς τον Ό

Ευθύς ως διέφυγαν την κατάδιωξι του Τόμ Κόδε και από τας όποι νόμους των προστασεων κατώρβησαν να σωθούν και να θγούν σε μέρος των προστασεων ασφαλές, ο «Σκελετός με τα Πράσινα Γάντια» είπε στον Όνώριο Βαλερύ, και τον συμβολαιογράφο Κιγιώ.

— Επιστρέφατε τώρα στις κατοικίας σας και κρατήστε άπολύτως μυστική τα όσα συνέβησαν υπό την γή. Μία λέξι σας άκούω γιστη θα είνε ο θάνατός σας. Έτσι, Κιγιώ, μπορείς να έπαναλά,

έως με ήσυχία τα συμβολαιογραφικά σου καθήκοντα. Και σό, Όνώριε Βαλερύ μπορείς να μην ά νηυχής καθόλου για την τύχη σου. Ο κόμης Λαντώμ είνε τι μίος άνθρωπος και μολονότι ο σκοπός τον όποιον έδιώκεε έναά γησε, δεν θα σ' άφήση να καταστραφής. Διότι έσύ έπί τέλους έξεπλήρωσε όσες ύποχρεώσεις άνέλαβες άπέναντι του και άνδραρ, τίτως αν έπέτυχε ή όχι ή υπόθεσι του άδαιαντωρχείου, πρέπει ν' άμειφής. Θα γράψω στον κόμητα Λαντώμ, θα του έκθεσω τα συμβάντα και θα του σποτήσω να μη ξεχάση και εκείνος τις ύποχρεώσεις που άνέλαβε άπέναντί σου.

Και πράγματι, το θράδυ της ίδιας ημέρας ο συμβολαιογράφος Κιγιώ έπισκεφθήκε τον Όνώριο Βαλερύ και του είπε:

— Κύριε Βαλερύ, έρχομαι κομίστης ευχάριστη άγγελία.

— Άλλοίμονο Κιγιώ. Καμιά ευχάριστησι δεν ύπάρχει πιά για μένα. Νά θρεθό έχω μπλεγμένος με τον «Σκελετό με τα Πράσινα Γάντια», έχω!

— Δεν θαρύστε, κ Βαλερύ. Μπλεγμένος! Τι θα γή μπλεγμένος; Έγώ δεν το καταλαβαίνω αυτό. Ούτε έμαθε κανείς τίποτε ούτε θα το μάθω. Η ύπιδεσις έ ναούγησε, τα συμβόλαια δεν ύπε γράφσαν και αί κληρονομία του άδαιαντωρχείου ποτέ δεν θα σκεφθούν να σέ καταδιώκουν και έπί τη ύπιδεσις ότι έμασαν ότι σό ή σουν ο μέλλων άγοραστής, ο δηθεν άγοραστής του άδαιαντωρχείου των, διότι έπί τέλους δεν έχουν καμιά άποδεδειγ έναντίον σου. Και έχω όπως βλέπετε, φίλε μου Βαλερύ, δεν έχεις να φοβάσαι τίποτε, έχεις όμως λόγους να χαίρεσαι...

— Γιατί;

— Γιατί! «Α, κύριε Βαλερύ πρέπει επί τέλους να πειθώθω ότι ο κόμης ντε Λαντώμ είνε καθ' όλα λαμπρός κύριος.

— Κιγιώ! Ο κόμης ντε Λαντώμ είνε άνθρωπος μυστηριώδης. Τόν φοβούμαι πολύ, Κιγιώ.

— Τόν φοβάσαι; Και όταν μάθης τι έκαμε για σένα Βαλερύ θα παύσης να τόν φοβάσαι. Πρώ θα παύσης να τόν γράφωι μου μιάς ώρας ήλθε στο γραφείο μου και εξέφρασε την λύπη του πού ανασταγήσε ή ύπιδεσις του άδαιαντωρχείου. Μία λαμπρή καθ' όλα ύπιδεσις.

— Ναι αλλά δεν έπήρε και κατάκαρδα το πράγμα. Έγυαλόσε μάλιστα όταν του διηγούμην την περιπέτεία μας.

— Μα τόν Θεό, Κιγιώ ήταν για γέλια. Αλήθεια! Έγώ ο Βαλερύ να τρέχω σάν ένας κοινός κακοθύρος μέσα στας ύπιδεσεις! — Τέλος πάντων! Άφού λοιπόν συνωμύησαμε άρκετά, ο κόμης Λαντώμ μου έβωκε έντολη νάρθη να σας έπιστρέψω έξωφλημένα τα προς αυτόν συναλλαγμάτα σας.

— Έξωφλημένα!

— Μάλιστα, και άπό τη στιγμή αυτή γινώριζε, Βαλερύ, ότι — δεν χρωστάς πιά τίποτε και συνεπώς δεν φοβάσαι την χρεωκοπία στή σκέψι της οποίας και μόνο σου έρχόταν τρέλα!

— Δεν χρωστό τίποτε! «Α, Κιγιώ, έχεις δικιο. Ο Λαντώμ είνε άνθρωπος με καρδιά και με αίσθήματα.

— Και θα τόν εκτιμήσης άκόμη περισσότερο, Βαλερύ, όταν θής κι' αυτό έδώ.

Και ο Κιγιώ όνιδε το πορτοφόλι του, έβγαλε από μέσα ένα τσεκ, το έδωσε στον Βαλερύ και του είπε:

— Κιτταξέ το!

Ο Όνώριος Βαλερύ έρριξε μιά ματιά έπάνω στο τσεκ και φώνησε με κατάρληξι:

— Τότε δυό έκατομμύρια!

— Άλλά ναι, Βαλερύ, δεν έχεις να κόμης τίποτε άλλο, παρ' αύριο το πρωί να μής σ' ένα άμάξι, να πές στην Τράπεζα της Γαλλίας και να εισπράξης το ποσόν αυτό.

— Και το ποσό αυτό μοι το δίδει ο Λαντώμ ως δάνειο;

— Δεν θαρύσαι, δάνειο! Ο Λαντώμ θέλει να άποκτήσης με

μιάς την έμπορική σου πίστι, ν' άνοιχτής στο έμποριό, να μής σ' ατά ματία των εχθρών σου...

— Και γιατί όλα αυτά, Κιγιώ;

— Γιατί; «Ω Ω! Μα έχασαες λοιπόν, Βαλερύ, τις συμφωνίες μας; Δεν ύπεσχεθήκες στον κόμητα Λαντώμ να του δώσης ως σύζυγο την θυγατέρα σου Λίζα;

— Ναι.

— Λοιπόν, τι το άπλούστερο άπό τού να θέλγ ο γαμβρός να έλέπη τόν πεθερό του να εύμηρη; Ο Λαντώμ είνε πρακτικός άνθρώπος. Βαλερύ Σού δίδει τα έκα τομύρια αυτά να τα έμπορευής με τη θεσιότητα ότι ο έμπορικός σου έπιχειρήσεις θα σου άποφέρουν από μέλλον κέρδη πολλά και άφού θα παντρευής την κόρη σου φυσικό είνε να πιστεύω ότι μία μέρα θα σέ κληρονομήση.

— Νά παντρευής την Λίζα;

— Ναι, και ο Λαντώμ επιμένει σ' αυτό. Έξέτεθή ήδη. Άνεκοίνασε σέ πολλούς φίλους του τούς έπικείμενους άρραδώνες του και δέχθηκε μάλιστα και συγχαρητήρια.

Ο Όνώριος Βαλερύ έμεινε σκεπτικός για λίγο και μετά είπε:

— Κιγιώ, ή κόρη μου στήν όποία μίλησα για το συνικέσιο αυτό, θα κάμω ό τι την συμβουλεύω σό έχω. Ο κόμης Λαντώμ όμως θα είνε καλός σύζυγος; Θα κάμη εύτυχισμένη την κόρη μου; Το φοβούμαι πολύ, Κιγιώ. Διότι ο κόμης Λαντώμ δεν έπαυσε να έί για μένα άνθρωπος μυστηριώδης. Τρέμω πού συνωλύζομαι μονάχα δια αυτός είνε ο άρχηγός του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού».

— Βαλερύ Βαλερύ! Ψιθύρισε τρομαγμένος ο Κιγιώ. Ποιός σου είπε, δυστυχισμένη ένα τέτοιο πράγμα;

— Τό ύποπτεύομαι, ή μάλλον πιστεύω ότι ο «Σκελετός με τα Πράσινα Γάντια» και ο κόμης Λαντώμ είνε ένα και το αυτό πρόσωπο.

— Βαλερύ, έκαμε κατσοφιζώντας ο Κιγιώ. Αυτό σου τα λόγια σέ συμβουλεύω να μην τα έπανα λάθως σέ κανένα. Δυστυχισμένη! Μα είνε πράγματα αυτά που λέγονται;

— Καλά, σωπαίνω. Η κόρη μου όμως.

— Θα εύτυχίσω με τόν Λαντώμ.

— Τό εύχομαι. Βλέπεις ότι δεν μπορώ να άρνηθώ, Κιγιώ. Ο γάμος θα γίνη. Ωστόσο...

— Μην έλεις καμιά άνησυχία, κ. Βαλερύ. Έν πάση περιπτώσει ή κόρη σου δεν θα θεωρήθω πς, τ' έπιδύθους για τί πράξεις του συζύγου της.

— Καλά, Κιγιώ. Θα γίνη ό τι συμφωνήθηκε. Άλλοίμονό μοι! Βλέπεις ότι διαί μας τώρα έξαρτώμεθα από τόν κόμητα Λαντώμ.

Και όμως προς τόν άνθρωπο αυτόν έννοιθε άκατανίκητο μίσος και άποστροφή. Ωστόσο έχαιμογέλασε προς τόν πατέρα της και του είπε.

— Δέχομαι εύχαρίστως, καλέ μου πατέρα. Ο κόμης Λαντώμ όταν θέλη μπορεί νάλη νά χαιρεί ήση τη μνηστή του...

Επιστρέφοντας ύστερα από λίγο από το σπίτι του Βαλερύ στο γραφείο του ο Κιγιώ έθρηκε τόν κόμητα Λαντώμ να τόν περιμένει στόν όποιο και άνεκοίνασε τα άποτελέσματα της έπισκέψης του.

— Λαμπρά! Έκαμε εκείνος. Αύριο το πρωί θα πάω να έπισκεφθώ την μνηστή μου, Κιγιώ. Θα είδοιήσω γι' αυτό τόν Βαλερύ και όταν θα συναντηθώ μαζί του, θα τόν πείσω ότι ή κόρη του θα γίνη εύτυχής μαζί μου πράγμα για το όποιο έξέπνραζε ένδοισαμούς όπως μου είπες.

— Όπως θα πρέπει, να τόν πείσετε ότι δεν είσθε σεις ό... «Σκελετός με τα Πράσινα Γάντια» εί

πε χαμογελώντας ο Κιγιώ.

— Μπαι! Εξέφρασε και τέτοια ύπόνοια; Ρώτησε κατσοφιζώντας ο κόμης.

— Άνοησις! Φοβήθηκε φαίνεται άπ' όσα είδε μέσα στας ύπιδεσεις, μους και άρρησε τη φαντασία του να γεννοβόλξ τις πύθ τρομακτικές φαντασιές. Έννοείται ότι του έδωσα την συμβουλή να άποβάλη κάθε παρόμοια ύπόνοια και πιστεύω ότι κατάλαβε και μόνοι του ότι έλεγε πράγματα παράλογα.

Καλά Κιγιώ, καλά. Δεν έχω καμιά άφορη να δυσιπώσώ στά λόγια σου. Ο καυμένος ο Βαλερύ έπήρε τέτοιο τρώμο βέβαια στας ύπιδεσεις, ώστε καβέ να πού έλέπει μπρος του τόν ύποπτεσά και τόν φαντάζεται ως «Σκελετό με τα Πράσινα Γάντια».

Και με φωνή που έκαμε τόν Κιγιώ να φρικιάσει και μ' ένα παράδοξης έκφραστικότητας, χαίω γέλο στά χείλη έπρόσθεσε:

— Όπως έθρησε, Κιγιώ, ο Βαλερύ πρέπει να μάθω ότι δεν συμφέρει να ύποπτεύεται τόν ευεργέτη του. Και αυτό θα σού το μάσω έχω, Κιγιώ. Α να είσαι βέβαιος ότι έχω θα τόν θεραπεύσω τόν καλό μας Βαλερύ, από την ψύχωση αυτή από την όποια προσεβλήθη.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Την άλλη μέρα το πρωί ο κόμης Λαντώμ άπέστειλε προς τόν «Όνώριο Βαλ...» Ένα λιγόνγραμμο γράμμα, με όποιο ζητούσε να τού όρσηθι κατά την όποιαν θα σού ήταν δυνατόν να έπισκεφθώ την μέλλουσα μνηστή και σύζυγό του.

Στό γράμμα εκείνο ο Βαλερύ άπήνησε:

«Κύριε κόμη,

»Έγώ και ή δεσποινίς Βαλερύ σάς περιμένω.

«Όνώριος Βαλερύ»

— Θαμνάσιαι έμυθύρισε ο Λαντώμ. «Ας έπισκεφθώμε πρώτα την μνηστή μου, άς κάμωμε έπειτα τούς άρραδώνες μας και κατόπιν θα σκεφθώμε πώς θα δνάλω, με από την μέση τόν πεθερό μας, πού έμάντισε τόσο καλά την άλήθεια.

Και ο κόμης Λαντώμ, άφού έπρωτεύθη μιά θαυμασία άνθοδέσμη, από σπάνια και πολύτιμα άνθη άνέθηκε στό αυτοκίνητό του και κατηνύνηθ προς την κατοικία του Βαλερύ, ο όποιος τόν ύπιδέχθηκε με το χαμόγελο στά χείλη και του είπε σφιγγόντας του το χέρι:

— Κύριε κόμη, σού είμαι εύγνώμων. Ποτέ δεν θα ξεχάσω ότι γνώμω έσωσε την ζωή και την τιμή.

— Άγαπητέ μου Βαλερύ, έπήντησε ο κόμης, σέ παρακαλώ να μη μού ύπινυμιση πια πράγμα πού έχω έξέχασα ήδη...

— Σ' εύχαριστώ κόμη, σ' εύχαριστώ...

Και πραγματικώς ένθουσιασμένος από την εύγνεια και την καλωσύνη του μέλλοντος γαμβρού του, ο Βαλερύ σκέφθηκε:

— Γελάστικα λοιπόν τόσο πολύ; Είνε δυνατόν ο εύγενής αυτός κύριος α Σκελετός με τα Πράσινα Γάντια» ο θαυμάιός των παριστών ύπιδεσις;

Και μετά τη στιγμιαία αυτή σκέψι:

— Κύριε κόμη, είπε ή δεσποινίς Βαλερύ θά είνε πολύ εύτυχής πού θα σάς έθι. Μάς περιμένει έπάνω.

— Έλάτε.

Τόν έπήρε από το χέρι και τόν ώδήγησε μέσα σ' ένα μικρό σαλόνι, όπου σέ λίγο ήλθε και ή δεσποινίς Βαλερύ.

Η πρώτη συνάντησις των μελών λαντώμ μνηστήρος ύπηρεσε ψυχρή έπιτηδεύση. Η Λίζα Βαλερύ θέλησε να χαμογελάσει προς τόν άνθρωπο, τού όποιο κατεδικάσθη να γίνη σύζυγος, αλλά δεν το κατόρθεσε, παρ' όλες τις προσπάθειες πού κατέβαλε προς τούτο.

— Όπως θα πρέπει, να τόν πείσετε ότι δεν είσθε σεις ό... «Σκελετός με τα Πράσινα Γάντια» εί

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αί έπιστολαιο προς την Γραφολόγον πρέπει να γράφον άπ' έντελώς άδίαστα και χωρίς καμμία προσπάθειαν.

Εάν ή συμβουλή ζητηθεί δια τρίτον πρόσωπον, δέον έπίσην άποστέλλεται έσω κλειστός και άποκομια έπι στολής τούτου. Αί έπιστολαιο θα άπευθύνωνται: «Προς το περιοδικόν «Θρησάρος», — δια την Γραφολόγον — δδς Σανταρόζα 5, Άθήνας. — Πρέπει δέ να συνοδεύωνται από δρχ. είκοσι (20) δια κάθε άπάντησιν.

Λ α θ ω μ έ ν η Κ α ρ δ ι α.

Έχετε τιμων και εύθύν χαρακτήρα και θα έρρητε τόν καλόν όρομν της εύτυχίας μία μέρα. Μην άπελπίζετε ποτέ ούτε και να γκρίνιαζετε άλλα μην παρասύρθετε άπό ύπερβολική αίσθηματολογία. Θα έρρητε καλές ήμέρες, μιν άμειβάλλετε.

Π λ η γ ω μ έ ν η Κ α ρ δ ο ύ λ α.

«Έχετε κάποιαν έπιπολασία ήται πού σάς άδικεί. Σοβαρευήτε και θα κερδίσετε στήν αντίληψην όλων. Ο νέος είν πραγματικά σάς άγαπούσε δεν θα έφερετο έπ' όνι. Είνε καιρός πιά να τού δείξετε ότι δεν σάς μέλλει και τότε θα τού δώτε στά πόδια σας.

Μ π ο ε μ ι κ ρ ο Π λ α σ μ α.

Είσθε άνοιχτόχερα και σπάταλη, παραμελεί όμως και το πρακτικόν μέρος της ζωής. Σας άγαπών γιστη έχετε πολλές χάρες. Άλλά ύπάρχουν και μερικες πού σας ζηλεύουν. Ο νέος είν έπιπολαίος, προσέξτε.

Θ λ ι μ έ ν ε μ α σ τ ά κ ι α.

Έχετε έπιφυλακτικόν χαρακτήρα κι' αυτό είνε πού κάνει τούς άλλους να σάς κρίνουν άσπρη. Είνε όμως πολύ ώφέλιμο για σας. Είσθε άνοιχτόχερα και σπάταλη. Μην το κάνετε αυτό γιατί θα μετανοιώσετε μία μέρα. Μην άπομνημόνευτε με την ψυχρότητα εκείνους πού σάς άγαπών.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο Κ Μ 12.

Μην τρομάζετε, θα παντρευήτε πού

λυ γρήγορα μάλιστα αλλά άνθρωποι καλόν πού δεν τόν έχετε καθόλου ύπ' όφιν σας. Μην έλθαρείτε πολύ και πού παντός μην είσθε νευρική γιατί άδικείτε τόν χαρακτήρα σας. Σας συμπαθούν πολύ λοι.

Α ν τ ο υ α ν έ τ τ α.

Έχετε μιάν άφέλεια μικρού παιδιού και έμπλέξατε μ' έναν άνδρα πού τόν πήρατε για σοδαρό. Αυτή είνε ή μικρή ιστορία τού έρωτός σας. Ξεχάσατε την και άργίωστε να ζήτε σάν κοριτσάκι Μην λυπείσθε καθόλου.

Γ ε ω ρ γ ι ο ν Γ ε τ ε.

Σπάρτην. — Είσθε έξυπνος αλλά όχι μελετηρός. Λιγάκι άφηρημένος και ένεισοπόλος σάν ποιητή. Φαίνεται καλλιτεχνική ψυχή μάλλον, άναπάτε την φύσιν και τόν περίπατον. Για τόν έρωτα άδισφονεί έπί τού παρόντος και κάνειτε καλά. Θα σταδιοδρομήσετε έπιτυχμένα.

Μ ι ρ α ν τ α Π α α.

Τακτική, νοικοκυρεμένη, καλαίσθητη, ειλόκαλη, όλα τα έχετε αλλά σάς χαοακτηρίζει και μία ψυχραιμία πού έκλαμβώνεται ως άδισφονεί από εκείνους πού σάς πλησιάζουν. Ο νέος είνε έμπερος της ζωής και τίμιος χαοακτήρι.

Ν ε λ λ υ Β Α.

Δεν σάς ένδιαφέρει για τίποτε άλλο στή ζωή παρό μόνον για τόν εαυτό σας. Είσθε έγωιστρια. Προέξτε. Αύ το σάς μειώνει άπέναντι τών άλλων. Θα έπιτύχετε καλόν γάμον από σμφωνόν και θα ύπαντρευήτε όπως το θέλτε.

Π ο ν ε μ έ ν η Α γ α π η.

Άμειλώς είς όλα σας. Και όμως έχετε πάσει καλήν άνταρρηή, εί είσθε από τα κορίτσια πού θύνε την ποόδο. Συνεχίστε γιστη υπορρί με μιά άμείλεια να καταστήψετε το μέλλον σας. Θα παντρευήτε γαρ και άνθρωπο έπιστήμονα πού θα σάς άγαπήση.

Ρ η μ ά δ ι τ η ς ρ α ς.

Άποσιόδεση είς όλα σας και όποιο θηλική γίνεσθε βαρετή γαρ να είσθε. Γιατί; Φροντίστε πού γελώτε, να είσθε εύχάνιστη και γαρύμηνι γιστη δεν σάς γαρύμηνι, τί ποτα οι άλλοι να σάς έλέπηται κατσοφισμένη. Θα παντρευήτε άρνα άλλα έπιτυχμένα.

Χ α ρ ο υ η ε ν η Μ ι κ ρ ο ύ λ α.

Ματαιόδεση και ύπερβαση. Έτσι σάς λένε και έτσι φωνάζετε σ' όλους. Θ' άδικήσετε τό

μέλλον σας εάν δεν διορθώσετε τόν χαρακτήρα σας. Θ' άρρεθώ νυστηρή δυο φορές, θα περσάστε κάποιαν μικράν σινοχωρία, αλλά το τέλος σας θα είνε ευαριστό.

Λ ε ι λ α.

Ίδεολόγος και αίσθηματική είς το έπακρον. Έχετε ένεισοποληματα και ιδανικά πολύ ένεινικά και αυτό είνε μία εύγενεια χαοακτήριος όχι συνήθης. Θα εύτυχίσετε. Ο άνθρωπος πού άναφέρει σάς λατρεύει και με το δικιο του γιστη το αξίζετε.

Τ ο δ ι λ η μ α.

Δυό χαρά κήρες διάφοροι. Ο Η πολύ όνειροπόλος. Ο Σ πολύ θετικός αλλά και ο δισό τιμιο και καλός θ' άποτελέσουν μία μέρα θύσιν για ένα καλόν σύζυγον. Έκλέξτε.

Α ν ο ρ ε ι α τ ι κ ο Α ρ ο υ λ ο δ ο λ ο.

Παιδιαρίζετε είς όλα σας και μέινετε παιδί όσο κι' άν σάς πάση ή ηλικία. Άποσιόδεση πολλή σ' όσους άγαπάτε και δεν κάνουνε καλά γιστη δεν έλέπετε τίς έλαττώματά τους. Είσθε φιλόδοξη. Θα εύτυχίσετε και θα παντρευήτε καλά.

Κ λ α ρ α Α Α Π.

Τί θιαστική και άπονόνητη πού είσθε. Τα θέλτε όλα άμέσως. Πρέπει πού πάντως να περιμένετε. Η ύπομνη είνε μεγάλη άσθη και πλέπει να την άποκτήσετε για να δήτε μίαν λαμπράν άποκατάστασιν πού σάς περιμένει.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΕΣ

Ποιός λίγο ποιός πολύ θα έχη κάποιο άγαπητό πρόσωπο στό όποιον θα θέλη παρ' όλες τις δύσκολες στιγμές πού περνάμε να κάμη ένα μικρό δώρο έτσι για το καλό του Νέου Χρόνου. Έφένος όμως με την έξωφρενική άκρίβεια όλων των πραγμάτων, τί μπόρει να έθρη χωρίς να εοδώνη μεγάλο ποσόν; Αυτό είνε το πρόβλημα πού αντιμετώπιζόμε όλοι μας και τη λύσι του δυστυχώς δεν ένιπόκει τάι σ' έμάς να την θρωύμε. Άλλοτε στα παλιά ειρηνικά χρόνια μ' ένα είκοσιπεντάριο μ' έδω ή και με τρία μπουρούσαμε να δικάζεμε ένα σωρό νάστιμα δωά

νυ για να κάμη την πρώτη σπονδή, όπως ήταν συνήθεια, και κρατώντας το χέρι το ποτήρι έπινηθήκε το περιστάτικό πού τού είχε σιμεί με τόν άγνωστο και πού προκάλεσε τα γέλια των παρισταμένων.

—Αν μετανοήσεσ ό έβνε, είπε μετά γυρίζοντας προς το μέρος τού άγνωστου, μπορείς να ζητήσης συγγαρσία και είσαι έλευθερος να φύγης. Αν όμως έπιμένεις άκόμα, τότε δεν θα φταίη κανείς άλλος παρ' όσον μόνον πού θα γίνης δούλος μου.

—Σού είπα ότι δεν άα προφτασής να κρατήσεις τα χείλη σου μ' αυτό το κρέας άπακόθισκε ο άγνωστος. Αν έσύ πιστεύω το άντίθετο και με περνάς για τολλά, δεν έγες πού να πής και θα σκαί η αλήθεια. Αν άποδειχτή πως έχεις δικιο έσύ, θα γίνω δούλος σου, άν όχι θα γίνης έσύ ο κας μου!

Τραπάζατά γέλια έπακολούθησαν σ' όλη την αίθουσα και οι προηκαλεσμένοι δεν μπόρεσαν να έσταχτούν, από την ευθύμια τους. Τόσο κομικά είχαν έθρη τα λόγια τού έβνου.

Και ο ίδιος ο Κάλχας νελοισ γελούσε άκόρσιστα. Μα έσφαλα, το σώμα του έρχισε να ταίρη σάν φύλλο πού χτυπά ο άνέρας και το ποτήρι τού έπεσε από το χέρι πρίν προφτάσει να τ' άγνιστη στά χείλη του. Χλώμιασε, τα γόνατά του λυγίσαν, το σάγονι του στραώσε, τα ματία του θάλωσαν.

Προσπάθισε να πόρη την άνταρρηή του, μα ένώωσε το λαίμό του έπ' όσον καί σωριάστηκε μπρος στά πόδια τού άγνώστου τραυλίζοντας.

—Γεννήθηκε μάντις άνάτορος μου!

Και ξεψύχησε!

Κια πού, έξασαμε πάντα πώς θα είνε ευπρόσδεκτα τώρα όποιος π' άς άπιχηρήσωνε να κωμική δώρα όταν τίποτε δεν μπορεί κανείς να έθρη άν δεν έξασαδισθώ; Γι' αυτό τό ή λύσις είνε μία: να περιωρίσμε με είς το έλάχιστον τα δώρα μας και να χαρίσασμε κάτι όχι στί ποσώτα πού μας κάνουν εύχαρήσισι να προσφέρουμε κάτι άλλα εκεί πού νομίζεμε ότι είνε άπαραίτητο να το κάμωμε. Ο φίλος δεν θα μας παραξηγήση, ποτέ ά, δεν τού κάμωμε δώρο, ένα, άλλος όμως λιγώτερο φίλος πού περιμένει το δώρο του θα ψυχρανθή άν δεν το λάβη. Σε παρόμοιες περιπτώσεις το καλύτερο άπ' όλα πού κι έγετε να κάμετε είνε ν' άναγνίστατε σέ όλους τούς γνωστούς σας ότι ούτε θα δεχθήτε ούτε θ' κάμετε δώρα λόγω των περιστάσεων. Έτσι θ' άναίτε από τη δύσκολη θέση και συγχρόνως δεν τρώεστε τόν κίνδυνον να λυπήσετε κανένα. Τα μόνα δώρα δώρα πού δεν πρέπει έπ' ουδέν λόγω να άναδάλωμε είνε τα δώρα τού άνθρώπου πού μας ύπομνεον. Αυτά δεν έπιδύον καμιά άναβολή ούτε μείωσι. Οι άγνώστοι αυτόι περιμένουν πώς και πώς αυτές τις ήμέρες για να πάσουν κάτι παρ' πάνω από το ποσάκι του... και το κάτι αυτό τρώε είνε άπαραίτητο πρέπει να πόν με κάθε θυσία να τούς το προσφέρουμε.

Αυτά είνε να πώ στήν άνταρρηή μου άναγνώστρια πού μοι ζήτησε την συμβουλή μου.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Δεν έχει καμιά ιδιαιτερή αξία ένα κορίτσι διότι είνε ευγενικό και έχει καλούς τρόπους. Αυτό είνε το φυσικότερο πράγμα και το άντιθετο είνε πού είνε άσφαικο. Γι' αυτό όταν έλαμύμε καμιά φορά κορίτσια πού φέρνουν άσχημα σχηματίζόμε άμέσως την χειρότερη ιδέα γι' αυτά και για τίς όποι γενέσεις τους. Αύτους όλους τούς συλλογισμούς έκανα τις προάλλες μέρα στό τραμ όταν είδα έναν ήλικιωμένο κύριο — με άλόσπρα μαλλιά και πόδια τραμμένα — στήλη όρθος και τρείς κοπελλίτσες πού εύγύριζαν από το σχολείο τους να είνε στρογγυλοκαταμένες σέ δυό καθίσματα και να φέσαν ροήν χωρίς καμιά άπ' αυτές να σκεφθώ πώς είχε την ύπιδεσιν να προσφέρη τη θέση της.

Εδήςσε ένας κύριος να τούς ύπιδείρη πώς έπασσε κάποιος από τις τρείς να σηκωθή και τότε σηκώθηκεν και ή τρείς με κάποια άσυνεχή έυσταρέκασι διότι τούς γαλούσαν την άσχημία. Ο ά μπουρόδης κανείς να έπιστρέφει τί τις θέλει τις άνέρες σπάνιως μιά κοπελλίτσα πού δεν είνε σέ θέση να καταλάβη πώς πρέπει να σέβεται τούς ήλικιωμένους και πώς δεν πρέπει να πείνη νά της ύπιδεσιν να κούνη το κασάκι της. Το ποσάτιστο να μιά κοπελλίτα είνε ή εύγένεια ως είς στήν, δεν έχει κανένα άπώλο της έλγνητος ένώ με στήν μπορε να καλώψη πολλές άλλες έλ λειψες.

Οι γονείς άς μη θαρύνουν ποτέ να θωυθενούν τα παιδιά τους και να τους δίδω άνατορφή. Είδη είνε από τα μεγαλυτέρα ήθόδια για τη ζωή. Ας φαίνεται κάποτε ότι έπιπλάουν οι άποδεδειγ εύγενεια ποτέ δεν παραγκωνίζεται.

ΤΗ Σ ΕΠΟΧΗ Σ

Λόγω των περιστάσεων τρώμε περισσότερα δωρτα άπ' ότι έταί γαρνέ άλλοτε, δεν πρέπει όμως αυτό να με άνησυχή, διότι είνε άνευγαριστόμουν ότι τα δωρτα είνε από τις θρηπτικώτερες τρωφές. Είνε πολύ πλέον θρηπτικά και από το κρέας άκόμη διότι περιέχουν μιά μεγάλη ποσότητα άλάτων, άμυλου και φωσφόρου. Ας μ' έμνησθ με όμως πώς οι ιδιότητες αυτές περιέχονται στις φλούδες τίβως γι' αυτό δεν πρέπει να τρώμε τα δωρτα περσμένα.

Επικροτεί ή λαοθασιμένη γνώμη ότι οι φλούδες είνε δύσπεπτες, θωνόντων όμως τα δωρτα με τις φλούδες των είνε πολύ πλέον εύκα λωγώμενα.

Απ' όλα τα δωρτα ή φακή είνε ή πλέον θρηπτική. Επί πλέον έπ' ουδέν σίδηρο. Έπειτα έρχονται τα φασόλια, τα κικιά, η φαάα.

140 150 160 170



